

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב
אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז:														■
אלו מציאות שלו: מצא פירות מפורזין, מעות מפורזות, כריכות ברשות הרבים, ועגלי דבילה, ככרות של נחתום, מחרוזות של דגים, והתיכות של בשר, וגיו צמר הלקוחין ממדינתו, ואניצי פשתן, ולשונות של ארגמן - הרי אלו שלו, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]													■
כל שיש בו שינוי חייב להכריז. כיצד? מצא עגול ובתוכו חרס, ככר ובתוכו מעות.	רבי יהודה:													■
כל כלי אנפוריא אין חייב להכריז.	רבי שמעון בן אלעזר:													■
מצא פירות מפורזין.														■
וכמה?														▲
קב בארבע אמות.	רבי יצחק:													■
היכי דמי?														▲
אי דרך נפילה														!
אפילו טובא נמי														‡
ואי דרך הינוח														!
אפילו בציר מהכי נמי לא														‡
במכנשתא דבי דרי עסקינן: קב בארבע אמות דנפיש טרחייהו - לא טרח איניש ולא הדר אתי ושקיל להו, אפקורי מפקר להו. בציר מהכי - טרח והדר אתי ושקיל להו, ולא מפקר להו.	רב עוקבא בר חמא:													!
חצי קב בשתי אמות מהו? קב בארבע אמות טעמא מאי - משום דנפיש טרחייהו, חצי קב בשתי אמות כיון דלא נפיש טרחייהו - לא מפקר להו. או דלמא: משום דלא חשיבי, וחצי קב בשתי אמות, כיון דלא חשיבי - מפקר להו.	בעי רבי ירמיה:													▲
קביים בשמונה אמות מהו? קב בארבע אמות טעמא מאי - משום דנפיש טרחייהו, וכל שכן קביים בשמונה אמות, כיון דנפישא טרחייהו טפי - מפקר להו. או דלמא: משום דלא חשיבי, וקביים בשמונה אמות כיון דחשיבי - לא מפקר להו.														▲
קב שומשמן בארבע אמות מהו? קב בארבע אמות טעמא מאי - משום דלא חשיבי, ושומשמן כיון דחשיבי - לא מפקר להו. או דלמא: משום דנפיש טרחייהו, וכל שכן שומשמן, כיון דנפיש טרחייהו טפי - מפקר להו.														▲
קב תמרי בארבע אמות, קב רמוני בארבע אמות מהו? קב בארבע אמות טעמא מאי - משום דלא חשיבי, קב תמרי בארבע אמות, קב רמוני בארבע אמות נמי, כיון דלא חשיבי - מפקר להו. או דלמא: משום דנפישא טרחייהו, וקב תמרי בארבע אמות, וקב רמוני בארבע אמות, כיון דלא נפיש טרחייהו - לא מפקר להו.														▲
מאי?														▲
תיקו.														!
יאוש שלא מדעת. אביי אמר: לא הוי יאוש	איתמר: [אביי]													◆
הוי יאוש.	רבא:													◆
בדבר שיש בו סימן - כולי עלמא לא פליגי, דלא הוי יאוש. ואף על גב דשמעניה דמיאש לסוף - לא הוי יאוש, דכי אתא לידיה - באיסורא הוא דאתא לידיה. דלכי ידע דנפל מיניה לא מיאש, מימר אמר: סימנא אית לי בגויה, יהבנא סימנא, ושקילנא ליה.														■
בוזטו ים יל ובשולותיו של נהר, אף על גב דאית ביה סימן - רחמנא שרייה, כדבעינן למימר לקמן.														■
כי פליגי - בדבר שאין בו סימן.														■
לא הוי יאוש, דהא לא ידע דנפל מיניה.	אביי:													◆
הוי יאוש, דלכי ידע דנפל מיניה - מיאש. מימר אמר: סימנא אית לי בגויה, מהשתא הוא דמיאש.	רבא:													◆
(סימן: פמג"ש ממקט"י ככסע"ז).														◆
פירות מפורזין	תא שמע:													‡

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ!** ^ **question-שאלה** ζ **challenge-קושיא** ζ
proof-ראיה ■

מקרא-key:

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
הא לא ידע דנפל מיניה											ז		כא:	
הכא במכנשתא דבי דרי עסקינן, דאבידה מדעת היא.	הא אמר רב עוקבא בר חמא:										!	ז	כא:	
מעוה מפוזרות - הרי אלו שלו	תא שמע:										■	ז	כא:	
אמאי? הא לא ידע דנפל מיניה												ז	כא:	
התם נמי, כדרבי יצחק												!	כא:	
אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה	דאמר: [רבי יצחק]											■	ז	כא:
הכא נמי - אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה.												!	כא:	
עיגולי דבילה וככרות של נחתום - הרי אלו שלו.	תא שמע:											■	ז	כא:
אמאי? והא לא ידע דנפל מיניה												ז	כא:	
התם נמי, אגב דיקירי - מידע ידע בהו.												!	כא:	
ולשונות של ארגמן - הרי אלו שלו.	תא שמע:											■	ז	כא:
ואמאי? הא לא ידע דנפל מיניה												ז	כא:	
התם נמי, אגב דחשיבי - משמושי ממשמש בהו, וכדרבי יצחק.												!	כא:	
המוצא מעוה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובכל מקום שהרבים מצויין שם - הרי אלו שלו, מפני שהבעלים מתיאשין מקן.	תא שמע:											■	ז	כא:
והא לא ידע דנפל מיניה												ז	כא:	
אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה.	רבי יצחק:											!	ז	כא:
מאימתי כל אדם מותרים בלקט - משילכו בה הנמושות.	תא שמע:											■	ז	כא:
ואמרינן: מאי נמושות?												▲	ז	כא:
סבי דאזלי אתיגרא.	רבי יוחנן:											!	ז	כא:
לקוטי בתר לקוטי.	ריש לקיש:											!	ז	כא:
ואמאי? נהי דעניי דהכא מיאשי, איכא עניי בדוכתא אחריתא דלא מיאשי?												ז	כא:	
כיון דאיכא עניי הכא - הנך מעיקרא איאשי מיאש, ואמרי: עניי דהתם מלקטי ליה.	אמרי:											!	ז	כא:
קציעות בדרך, ואפילו בצד שדה קציעות. וכן תאנה הנוטה לדרך, ומצא תאנים תחתיה - מותרות משום גזל, ופטורות מן המעשר. בזיתים ובהרובים - אסור.	תא שמע:											■	ז	כא:
בשלמא רישא לאביי לא קשיא, אגב דחשיבי - ממשמש בהו. תאנה נמי - מידע ידיע דנתרא. אלא סיפא, לרבא קשיא. דקתני: בזיתים ובהרובים אסור												ז	כא:	
שאני זית, הואיל וחזותו מוכיח עליו, ואף על גב דנתרין זיתי מידע ידיע, דוכתא דאיניש איניש הוא.	רבי אבהו:											!	ז	כא:
אי הכי, אפילו רישא נמי												ז	כא:	
תאנה עם נפילתה נמאסת.	רב פפא:											!	ז	כא:
הגגב שנטל מזה ונתן לזה, וכן גזלן שנטל מזה ונתן לזה, וכן ירדן שנטל מזה ונתן לזה, מה שנטל - נטל, ומה שנתן - נתן.	תא שמע:											■	ז	כא:
בשלמא גזלן וירדן - דקא חזי להו ומיאש, אלא גב מי קא חזי ליה דמיאש?												ז	כב:	
תרגמה רב פפא בלסטים מזוין.	[רב פפא]											!	ז	כב:
אי הכי היינו גזלן												ז	כב:	
תרי גווני גזלן.												!	ז	כב:

disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O מקרא- key:	statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-
---	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שטף נהר קוריו עציו ואבניו ונתנו בתוך שדה חבירו - הרי אלו שלו, מפני שנתיאשו הבעלים.	תא שמע:										ז	ו
טעמא - דנתיאשו הבעלים, הא סתמא - לא											ז	
הכא במאי עסקינן כשיכול להציל.											!	ו
אי הכי, אימא סיפא:											ז	
אם היו הבעלים מרדפין אחריהם - חייב להחזיר	[סיפא]										ז	
אי ביכולין להציל - מאי אריא מרדפין? אפילו אין מרדפין נמי											ז	
הכא במאי עסקינן - ביכולין להציל על ידי הדחק, מרדפין - לא איאוש, אין מרדפין - איאוש מיאש.											!	ו
כיצד אמרו התורם שלא מדעת תרומתו תרומה? הרי שירד לתוך שדה חבירו וליקט ותרם שלא ברשות, אם חושש משום גזל - אין תרומתו תרומה, ואם לאו - תרומתו תרומה.	תא שמע:										ז	ו
ומנין הוא יודע אם חושש משום גזל ואם לאו?											ז	
הרי שבא בעל הבית ומצאו, ואמר לו כלך אצל יפות, אם נמצאו יפות מהן - תרומתו תרומה, ואם לאו - אין תרומתו תרומה. ליקטו הבעלים והוסיפו עליהן - בין כך ובין כך תרומתו תרומה.											!	ז
וכי נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה, אמאי? בעידנא דתרם הא לא הוה ידע											ז	ז
דשויה שליח.	תרגמה רבא אליבא דאביי:										!	ו
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך דלא שוויה שליח מי הוויא תרומתו תרומה? והא אתם (במדבר י"ח) גם אתם אמר רחמנא לרבות שלוחכם, מה אתם לדעתכם, אף שלוחכם - לדעתכם. אלא הכא במאי עסקינן - כגון דשויה שליח, ואמר ליה: זיל תרום, ולא אמר ליה תרום מהני. וסתמיה דבעל הבית כי תרום - מבינונית הוא תרום, ואזל איהו ותרם מיפות. ובא בעל הבית ומצאו, ואמר ליה כלך אצל יפות, אם נמצאו יפות מהן - תרומתו תרומה, ואם לאו - אין תרומתו תרומה.											■	
אמימר ומר זוטרא ורב אשי אקלעו לבוסתנא דמרי בר איסק, אייתי אריסיה תמרי ורימוני ושדא קמיהו. אמימר ורב אשי אכלי, מר זוטרא לא אכיל. אדהכי אתא מרי בר איסק, אשכחניהו, ואמר ליה לאריסיה: אמאי לא אייתית להו לרבנך מהנך שפירתא?											o	
השתא אמאי לא אכיל מר?	אמימר ורב אשי למר זוטרא:										ז	
אם נמצאו יפות מהן - תרומתו תרומה	והתניא:										ז	
לא אמרו כלך אצל יפות אלא לענין תרומה בלבד, משום דמצוה הוא, וניחא ליה. אבל הכא - משום כסיפותא הוא דאמר הכי.	אמר להו[מר זוטרא] הכי אמר רבא:										!	ו
עודהו הטל עליהן ושמה זה (ויקרא י"א) בכי יתן. נגבו אף על פי ששמה - אינן בכי יתן.	תא שמע:										■	ז
טעמא מאי? לאו משום דלא אמרינן, כיון דאיגלאי מילתא דהשתא ניחא ליה, מעיקרא נמי ניחא ליה?											ז	
שאני התם, דכתיב כי יתן - עד שיתן.											!	ו
אי הכי, רישא נמי											ז	ו
התם כדרב פפא.											!	
כתיב כי יתן וקרינן כי יתן, הא כיצד? בעינן, כי יתן דומיא דכי יתן מה יתן לדעת - אף כי יתן נמי לדעת.	דרב פפא רמי:										■	!
מנין לאבידה ששטפה נהר שהיא מותרת - דכתיב (דברים כ"ב) וכן תעשה לחמורו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבידת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה מי שאבודה הימנו ומצויה אצל כל אדם, יצאתה זו שאבודה ממנו, ואינה מצויה אצל כל אדם.	תא שמע, דאמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל בן יהודק:										■	ז
ואיסורא דומיא דהיתירא, מה היתירא - בין דאית בה סימן ובין דלית בה סימן שרא, אף איסורא - בין דאית בה סימן ובין דלית בה סימן אסורה.											■	ז
תיובתא דרבא, תיובתא.											■	ו
והלכתא כוותיה דאביי ביע"ל קג"ם.											■	ו

disputants- חולקים- statement- מימרא
challenge- קושיא- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story מעשה- O
key-מקרא:

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכי מאחר דאיתותב רבא, הני תמרי דזיקא היכי אכלינן לה?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:									ז		כ
כיון דאיכא שקצים ורמשים דקא אכלי להו, מעיקרא יאוש מיאש מניהו.	אמר ליה: [רב אשי]									!		כ
יתמי דלאו בני מחילה נינהו מאי?										ז		כ
באגא בארעא דיתמי לא מתזקינן.	אמר ליה: [רב אשי]									!		כ
מוחזק ועומד מאי? כרכתא מאי?										ז		כ
אסירן.	אמר ליה: [רב אשי]									!		כ
כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו.												כ
ואפילו בדבר שיש בו סימן.	רבה:											כ
סימן העשוי לידרס - לא הוי סימן.	אלמא קסבר רבה:									♦		כ
לא שנו אלא בדבר שאין בו סימן, אבל בדבר שיש בו סימן - חייב להכריז.	רבא:											כ
סימן העשוי לידרס - הוי סימן.	אלמא קסבר רבה:									♦		כ
ואיכא דמתני להא שמעתא באנפי נפשה												כ
סימן העשוי לידרס, רבה אמר: לא הוי סימן	[רבה]									♦		כ
הוי סימן.	רבא:									♦		כ
כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו, ברשות היחיד נוטל ומכריז.	תנן:									ז		כ
היכי דמי?										^		כ
אי דלית בהו סימן										!		כ
ברשות היחיד מאי מכריז?										ז		כ
אלא לאו - דאית בהו סימן										!		כ
ברשות הרבים הרי אלו שלו	וקתני:									ז		כ
אלמא: סימן העשוי לידרס לא הוי סימן, תיובתא דרבא										ז		כ
לעולם דלית בהו סימן, ודקא אמרת ברשות היחיד מאי מכריז - מכריז מקום.	אמר לך רבא:									!		כ
מקום לא הוי סימן.	ורבה אמר:											כ
מקום, רבה אמר: לא הוי סימן	דאיתמר: [רבה]									♦		כ
הוי סימן.	רבא:									♦		כ
כריכות ברשות הרבים - הרי אלו שלו, ברשות היחיד - נוטל ומכריז. והאלומות, בין ברשות הרבים בין ברשות היחיד - נוטל ומכריז.	תא שמע:									ז		כ
רבה היכי מתרץ לה ורבא היכי מתרץ לה?										ז		כ
רבה מתרץ לטעמיה - בסימן, ורבא מתרץ לטעמיה - במקום.										!		כ
רבה מתרץ לטעמיה בסימן:										!		כ
כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו - משום דמדרסא, ברשות היחיד נוטל ומכריז - דלא מדרסא, והאלומות בין ברשות הרבים ובין ברשות היחיד נוטל ומכריז - כיון דגביהן, לא מדרסא.	[רבה]									!		כ
ורבא מתרץ לטעמיה במקום:										!		כ
כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו - דמינשתפא, ברשות היחיד חייב להכריז - דלא מינשתפא, והאלומות בין ברשות הרבים ובין ברשות היחיד נוטל ומכריז - כיון דיקירי לא מינשתפא.	[רבא]									!		כ
ככרות של נחתום - הרי אלו שלו.	תא שמע:									ז		כ

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review ^ מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer † ראייה-proof
---	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא של בעל הבית - חייב להכריז.											⊠	בג.
של בעל הבית מאי טעמא - כיון דאית בהו סימן, דמידע ידיע רפתא דאיניש איניש הוא, ולא שנא רשות הרבים ולא שנא רשות היחיד - נוטל ומכריז, אלמא: סימן העשוי לידרס הוא סימן, תיובתא דרבה											⊠	בג.
התם היינו טעמא, משום דאין מעבירין על האוכלין.	אמר לך רבה:										⊠	בג.
והא איכא נכרים											⊠	בג.
נכרים חיישי לכשפים.											⊠	בג.
והאיכא בהמה וכלבים											⊠	בג.
באתרא דלא שכיחי בהמה וכלבים.											⊠	בג.
לימא כתנאי											⊠	בג.
כל דבר שיש בו שינוי - חייב להכריז. כיצד? מצא עיגול ובתוכו חרס, ככר ובתוכו מעות.	רבי יהודה:										⊠	בג.
הרי אלו שלו.	מכלל דתנא קמא סבר:										⊠	בג.
דכולי עלמא סימן הבא מאיליו - הוא סימן, ומעבירין על האוכלין.	סברוה:										⊠	בג.
מאי לאו - בסימן העשוי לידרס קא מיפלגי											⊠	בג.
לא הוא סימן	מר סבר: [ת"ק]										⊠	בג.
הוא סימן?	ומר סבר: [ר' יהודה]										⊠	בג.
אי סלקא דעתך דקא סבר תנא קמא סימן העשוי לידרס לא הוא סימן, ומעבירין על האוכלין - ככרות של בעל הבית ברשות הרבים אמאי מכריז?	רב זביד משמיה דרבא:										⊠	בג.
דכולי עלמא סברי סימן העשוי לידרס - הוא סימן, ומעבירין על האוכלין.	אלא אמר רב זביד משמיה דרבא:										⊠	בג.
והכא - בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי.											⊠	בג.
סימן הבא מאיליו - לא הוא סימן	דתנא קמא סבר:										⊠	בג.
הוא סימן.	ורבי יהודה סבר:										⊠	בג.
דכולי עלמא סימן העשוי לידרס - לא הוא סימן, ואין מעבירין על האוכלין.	ורבה אמר לך:										⊠	בג.
והכא בסימן הבא מאיליו קמיפלגי.											⊠	בג.
לא הוא סימן	דתנא קמא סבר:										⊠	בג.
הוא סימן.	ורבי יהודה סבר:										⊠	בג.
דכולי עלמא סימן הבא מאיליו הוא סימן, וסימן העשוי לידרס - לא הוא סימן.	איכא דאמרי-סברוה:										⊠	בג.
מאי לאו - במעבירין על האוכלין קא מיפלגי											⊠	בג.
מעבירין	דמר סבר: [ת"ק]										⊠	בג.
אין מעבירין.	ומר סבר: [ר' יהודה]										⊠	בג.
אי סלקא דעתך סבר תנא קמא סימן העשוי לידרס לא הוא סימן, ומעבירין על האוכלין - ככרות של בעל הבית ברשות הרבים אמאי מכריז?	רב זביד משמיה דרבא:										⊠	בג.
דכולי עלמא סברי: סימן העשוי לידרס - הוא סימן, ומעבירין על האוכלין.	אלא אמר רב זביד משמיה דרבא:										⊠	בג.
והכא - בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי,											⊠	בג.
סימן הבא מאיליו - לא הוא סימן	דתנא קמא סבר:										⊠	בג.
הוא סימן.	ורבי יהודה סבר:										⊠	בג.

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב
דכולי עלמא סימן העשו לידרס - לא הוי סימן, ואין מעבירין על האוכלין.	ורבה אמר לך:													בג.
והכא - בסימן הבא מאילוי קא מיפלגי														בג.
סימן הבא מאילוי - לא הוי סימן	תנא קמא סבר:													בג.
הוי סימן.	ורבי יהודה סבר:													בג.
כללא דאבידתא: כיון דאמר ווי לה לחסרון כיס - מיאש ליה מינה.	רב זביד משמיה דרבא:													בג.
הלכתא, כריכות ברשות הרבים - הרי אלו שלו, ברשות היחיד, אי דרך נפילה - הרי אלו שלו, אי דרך הנחה - נוטל ומכריו. וזהו בדבר שאין בו סימן, אבל בדבר שיש בו סימן - לא שנא ברשות הרבים ולא שנא ברשות היחיד, בין דרך נפילה ובין דרך הנחה - חייב להכריז.	רב זביד משמיה דרבא:													בג.
ומחרוות של דגים.														בג:
אמאי? להוי קשר סימן														בג:
בקטרא דציידא, דכולי עלמא הכי מקטרי.														בג:
ולהוי מנין סימן														בג:
במנינא דשויין.														בג:
מנין הוי סימן או לא הוי סימן?	בעו מיניה מרב ששת:													בג:
תניתיה, מצא כלי כסף וכלי נחושת, גסטרון של אבר וכל כלי מתכות - הרי זה לא יחזיר, עד שיתן אות או עד שיכוין משקלותיו.	אמר להו רב ששת:													בג:
ומדמשקל הוי סימן - מדה ומנין נמי הוי סימן.														בג:
והתיכות של בשר וכל.														בג:
אמאי? להוי משקלא סימן														בג:
במשקלא דשויין.														בג:
ותהוי חתיכה גופה סימן, או דדפקא או דאטמא?														בג:
מצא חתיכות דגים ודג נשוך - חייב להכריז, חביות של יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים - הרי אלו שלן	מי לא תניא:													בג:
הכא במאי עסקינן - בדאיכא סימנא בפסקא.														בג:
כי הא דרבה בר רב הונא מחתיך ליה אתלתא קרנתא.														בג:
דיקא נמי, דקתני דומיא דדג נשוך, שמע מינה.														בג:
חביות של יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים הרי אלו שלו.	אמר מר:													בג:
כדי יין וכדי שמן חייב להכריז	והא תנן:													בג:
מתניתין ברשום.	רבי זירא אמר רב:													בג:
מכלל דברייתא - בפתוח, אי בפתוח - אבידה מדעת היא														בג:
במצוי.	רב הושעיא:													בג:
אפילו תימא אידי ואידי ברשום, ולא קשיא: כאן - קודם שנפתחו האוצרות, כאן - לאחר שנפתחו האוצרות.	אביי:													בג:
כי הא דרב יעקב בר אבא אשכח חביתא דחמרא לאחר שנפתחו האוצרות, אתא לקמיה דאביי														בג:
זיל שקול לנפשך.	אמר ליה: [אביי]													בג:
מקום הוי סימן, או לא הוי סימן?	בעא מיניה רב ביבי מרב נחמן:													בג:
תניתיה, מצא חביות של יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים - הרי אלו שלו.	אמר ליה: [רב נחמן]													בג:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואי סלקא דעתך דמקום הוי סימן, לכרוז מקום										?			בג:
הכא במאי עסקינן - ברקתא דנהרא.	רב זביד:									!			בג:
מאי טעמא אמרו רבנן רקתא דנהרא לא הוי סימן - דאמרינן ליה: כי היכי דאתרמי לדידך אתרמי נמי לחברך.	רב מרי:									■			בג:
מאי טעמא אמרו רבנן מקום לא הוי סימן - דאמרינן ליה: כי היכי דאתרמי לדידך האי מקום, אתרמי נמי לחברך האי מקום.	איכא דאמרי, אמר רב מרי:									■			בג:
ההוא גברא דאשכח כופרא בי מעצרתא, אתא לקמיה דרב.										○			בג:
זיל שקול לנפשך, חזייה דהוה קא מחסם, אמר ליה: זיל פלוג ליה - לחייא ברי מיניה.	אמר ליה: [רב]									■			בג:
לימא קא סבר רב מקום לא הוי סימן?										?			בג:
משום יאוש בעלים נגעו בה, דחזא דקדחי ביה הלפי.	רבי אבא:									!			בג:
רבי שמעון בן אלעזר אומר וכו'.													בג: <
מאי אנפריא?													בג:
כלים חדשים שלא שבעתן העין.	רב יהודה אמר שמואל:									!			בג:
היכי דמי?										^			בג:
אי אית בהו סימן										!			בג:
כי לא שבעתן העין מאי הוי?										?			בג:
אי דלית בהו סימן										!			בג:
כי שבעתן העין מאי הוי?										?			בג:
לעולם דלית בהו סימן, נפקא מינה לאהדורי לצורבא מרבנן בטביעות עינא. שבעתן העין - קים ליה בגייהו, ומהדרין ליה. כי לא שבעתן העין - לא קים ליה בגייהו, ולא מהדרין ליה.										!			בג:
בהני תלת מילי עבידי רבנן דמשנו במלייהו: במסכת, ובפוריא, ובאושפיזא.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:									■	!		בג:
מאי נפקא מינה?										?	!		בג: כד.
לאהדורי ליה אבידתא בטביעות עינא. אי ידעינן ביה דלא משני אלא בהני תלת - מהדרין ליה, ואי משני במילי אחרני - לא מהדרין ליה.	מר זוטרא:									!	!		בג: כד.
מר זוטרא חסידא אנגיב ליה כסא דכספא מאושפיזא, חזיא להווא בר בי רב דמשי ידיה ונגיב בגלימא דחבריה. אמר: היינו האי דלא איכפת ליה אממונא דחבריה. כפתיה ואודי.										○			בג: כד.
מודה רבי שמעון בן אלעזר בכלים חדשים ששבעתן העין שחייב להכריז. ואלו הן כלים חדשים שלא שבעתן העין, שאינו חייב להכריז - כגון בדי מחטין וצינוריות, ומחרוזות של קרדומות.	תניא: [רבי שמעון בן אלעזר]										■		בג: כד.
כל אלו שאמרו אימתי מותרים - בזמן שמצאן אחד אחד, אבל מצאן שנים שנים - חייב להכריז.											■		בג: כד.
מאי בדי											^		בג: כד.
שוכי										!			בג: כד.
ואמאי קרו ליה בדי?											^		בג: כד.
דבר דתלו ביה מידי, בד קרו ליה.										!			בג: כד.
עלה אחד בכד אחד.	כי ההוא דתנן התם:									■	!		בג: כד.
המציל מן הארו ומן הדוב ומן הנמר ומן הברדלס, ומן זוטו של ים ומשלוליתו של נהר, המוצא בסרטיא ופלטאי גדולה, ובכל מקום שהרבים מצויין שם - הרי אלו שלו, מפני שהבעלים מתיאשין מהן.	וכן היה רבי שמעון בן אלעזר אומר:										■		בג: כד.
כי קאמר רבי שמעון בן אלעזר - ברוב נכרים, אבל ברוב ישראל - לא, או דלמא: אפילו ברוב ישראל נמי אמר?	איבעיא להו:										^		בג: כד.

disputants-חולקים-♦
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◊
insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-^
story-מעשה-O

מימרא-statement-■
challenge-קושיא-⚡
question-שאלה-^
answer-תירוץ-!
proof-ראיה-■

מקרא-key:

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אם תמצא לומר אפילו ברוב ישראל נמי אמר											!	
פליגי רבנן עליה או לא פליגי?											^	◊
ואם תמצא לומר פליגי											!	
ברוב ישראל ודאי פליגי, ברוב נכרים פליגי או לא פליגי?											^	◊
ואם תמצא לומר פליגי אפילו ברוב נכרים											!	
הלכה כמותו או אין הלכה כמותו?											^	◊
אם תמצא לומר הלכה כמותו,											!	
דוקא ברוב נכרים או אפילו ברוב ישראל?											^	◊
המוצא מעות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובכל מקום שהרבים מצויין שם - הרי אלו שלו, מפני שהבעלים מתיאשין מהן.	תא שמע:										■	⚡
מאן שמעת ליה דאזיל בתר רובא - רבי שמעון בן אלעזר, שמעת מינה - אפילו ברוב ישראל נמי.											⚡	
הכא במאי עסקינן - במפורזין.											!	
אי במפורזין מאי אריא מקום שהרבים מצויין שם? אפילו אין הרבים מצויין שם											⚡	
אלא לעולם בצרורין, והכא במאי עסקינן - בבתי כנסיות של נכרים.											!	◊
בתי מדרשות מאי איכא למימר?											⚡	
בתי מדרשות דידן, דיתבי בהו נכרים.											!	◊
השתא דאתית להכי, בתי כנסיות נמי דידן, דיתבי בהו נכרים.											■	◊
מצא בה אבידה, אם רוב ישראל - חייב להכריז, אם רוב נכרים - אינו חייב להכריז.	תא שמע:										■	⚡
מאן שמעת ליה דאמר אזלינן בתר רובא - רבי שמעון בן אלעזר, שמעת מינה: כי קאמר רבי שמעון בן אלעזר - ברוב נכרים, אבל ברוב ישראל - לא.											⚡	
הא מני - רבנן היא.											!	
תפשוט מינה דמדודו ליה רבנן לרבי שמעון בן אלעזר ברוב נכרים											⚡	
אלא, לעולם רבי שמעון בן אלעזר היא, ואפילו ברוב ישראל נמי, והכא במאי עסקינן - בטמון.											!	◊
אי בטמון - מאי עבידתיה גביה?											⚡	
מצא כלי באשפה, מכוסה - לא יגע בו, מגולה - נוטל ומכריז	והתנן:										■	⚡
באשפה שאינה עשויה לפנות, ונמלך עליה לפנותה.	כדאמר רב פפא:										!	◊
הכא נמי - באשפה שאינה עשויה לפנות, ונמלך עליה לפנותה.											!	
ואיבעית אימא: לעולם רבנן, מי קתני הן שלול? אינו חייב להכריז קתני, ויניה וייתי ישראל ויהיב ביה סימנא, ושקיל.											!	◊
מצא חבית יין בעיר שרובה נכרים - מותרת משום מציאה, ואסורה בהנאה. בא ישראל ונתן בה סימן - מותרת בשתיה למוצאה.	תא שמע דאמר רב אסי:										■	⚡
כמאן - כרבי שמעון בן אלעזר, שמע מינה: כי קאמר רבי שמעון בן אלעזר - ברוב נכרים, אבל ברוב ישראל - לא.											⚡	
לעולם אימא לך רבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב ישראל נמי קאמר, ורב אסי סבר לה כוותיה בחדא, ופליגי עליה בחדא.											!	◊
וכי מאחר דאסירא בהנאה, מותרת משום מציאה למאי הלכתא?											⚡	◊
לקנקנה.	רב אשי:										!	◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ההוא גברא דאשכח ארבעה זווי דציירי בסדינא ושדו בנהר בירן. אתא לקמיה דרב יהודה.												○	כד:
זיל אכרזי.	אמר ליה: [רב יהודה]											■	כד:
והא זוטו של ים הוא												ז	כד:
שאני נהר בירן, כיון דמתקיל לא מיאש.												!	כד:
והא רובא נכרים נינהו, שמע מינה אין הלכה כרבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב נכרים												ז	כד:
שאני נהר בירן, דישאל סכרו ליה, וישאל כרו ליה. כיון דישאל סכרו ליה - אימור מישאל נפל, וכיון דישאל כרו ליה - לא מיאש.												!	כד:
רב יהודה הוה שקיל ואזיל בתריה דמר שמואל בשוקא דבי דיסא												○	כד:
מצא כאן ארנקי מהו?	אמר ליה: [רב יהודה]											^	כד:
הרי אלו שלו.	אמר ליה: [מר שמואל]											!	כד:
בא ישראל ונתן בה סימן מהו?	[רב יהודה]											^	כד:
חייב להתזיר.	אמר ליה: [מר שמואל]											!	כד:
תרת?	[רב יהודה]											ז	כד:
אמר ליה: לפנים משורת הדין.	אמר ליה: [מר שמואל]											!	כד:
כי הא דאבוה דשמואל אשכח הנך חמרי במדברא, ואהדרינהו למרייהו לבתר תריסר ירחי שתא, לפנים משורת הדין.	[אבוה דשמואל]											○ !	כד:
רבא הוה שקיל ואזיל בתריה דרב נחמן בשוקא דגלדאי, ואמרי לה בשוקא דרבנן,												○	כד:
מצא כאן ארנקי מהו?	אמר ליה: [רבא]											^	כד:
הרי אלו שלו.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	כד:
בא ישראל ונתן בה סימן מהו?	[רבא]											^	כד:
הרי אלו שלו.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	כד:
והלוא עומד וצווח	[רבא]											ז	כד:
נעשה כצווח על ביתו שנפל, ועל ספינתו שטבעה בים.	[רב נחמן]											!	כד:
ההוא דיו דשקיל בשרא בשוקא, ושדיה בצנייתא דבי בר מריון. אתא לקמיה דאביי.												○	כד:
זיל שקול לנפשך.	אמר ליה: [אביי]											■	כד:
והא רובא דישאל נינהו, שמעת מינה: הלכה כרבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב ישראל												ז	כד:
שאני דיו, דכוזו של ים דמי.												!	כד:
בשר שנתעלם מן העין אסור	והא אמר רב:											ז	כד:
בעומד ורואהו.												!	כד:
רבי חנינא מצא גדי שחוט בין טבריא לציפורי והתירוהו לו.												○	כד:
התירוהו לו משום מציאה - כרבי שמעון בן אלעזר, משום שחיטה - כרבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי.	רבי אמי:											■	כד:
הרי שאבדו לו גדייו ותרנגוליו הלך ומצאן שחוטין - רבי יהודה אסר מתיר.	דתניא: [רבי יהודה]											◆ ■ ■	כד:
נראין דברי רבי יהודה כשמצאן באשפה, ודברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי כשמצאן בבית.	רבי:											◆ ■ ■	כד:
												■	כד:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

בכא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ
מדהתירוהו לו משום שחיטה - רובא ישראל נינהו, שמעת מינה הלכה כרבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב ישראל													ז	
רוב נכרים ורוב טבחי ישראל.	רבא:												!	◊
רבי אמי אשכח פריגות שחוטות בין טבריא לציפורי, אתא לקמיה דרבי אסי, ואמרי לה לקמיה דרבי יוחנן, ואמרי לה בי מדרשא.														◊
זיל שקול לנפשך.	ואמרו ליה:													◊
רבי יצחק נפחא אשכח קיבורא דאזלי ביה אלוויי, אתא לקמיה דרבי יוחנן, ואמרי לה בני מדרשא														◊
זיל שקול לנפשך.	ואמרו ליה:													◊
ואלו חייב להכריז:														■
מצא פירות בכלי, או כלי כמות שהוא, מעות בכיס, או כיס כמות שהוא,														◊
צבורי פירות, צבורי מעות														◊
שלשה מטבעות זה על גב זה														◊
כריכות ברשות היחיד, וככרות של בעל הבית, וגזיז צמר הלקוחין מבית האומן														◊
כדי יין וכדי שמן														◊
הרי אלו חייב להכריז.														◊
טעמא - דמצא פירות בכלי, ומעות בכיס. הא כלי ולפניו פירות, כיס ולפניו מעות - הרי אלו שלו.														■
תנינא להא, דתנו רבנן:														■
מצא כלי ולפניו פירות, כיס ולפניו מעות - הרי אלו שלו. מקצתן בכלי ומקצתן על גבי קרקע, מקצתן בכיס ומקצתן על גבי קרקע - חייב להכריז.	[תנו רבנן]													◊
מצא דבר שאין בו סימן בצד דבר שיש בו סימן - חייב להכריז. בא בעל סימן ונטל את שלו - זכה הלה בדבר שאין בו סימן	ורמינהו:												ז	◊
לא קשיא: הא - בכובא וכיתנא, הא - בצנא ופירי.	רב זביד:												!	◊
הא והא בצנא ופירי, ולא קשיא הא - דאשתיר בה מידי, הא - דלא אשתיר בה מידי.	רב פפא:												!	◊
ואיבעית אימא: הא והא דלא אשתיר בה מידי, ולא קשיא: הא - דמהדרי אפיה לגבי פירי, הא - דלא מהדרי אפיה לגבי פירי.	[רב פפא]												!	◊
ואיבעית אימא: הא והא דמהדרי אפיה לגבי פירי, ולא קשיא הא - דאית לה אוגנן לצנא, הא - דלית לה אוגנן לצנא.	[רב פפא]												!	◊
צבורי פירות וצבורי מעות.														◊
שמעת מינה - מנין הוי סימן													ז	
תני: צבור פירות.													!	◊
שמעת מינה מקום הוי סימן													ז	
תני: צבורי פירות.													!	◊
שלשה מטבעות זה על גב זה.														◊
והוא שעשויין כמגדליו.	רבי יצחק מגדלאה:													◊
מצא מעות מפורות - הרי אלו שלו, עשויין כמגדלים - חייב להכריז.	תניא גמי הכי:													◊
ואלו הן עשויין כמגדלים - שלשה מטבעין זה על גב זה.														◊
הא גופא קשיא, אמרת: מצא מעות מפורות - הרי אלו שלו,													ז	◊

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review**
 < **מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment** ^ **קושיא- challenge**
story- מעשה O **! תירוץ- answer**
proof- ראיה ■

מקרא- key:

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הא משלחפי - שלחופי - חייב להכריז.										ז		ה.	
עשויון כמגדלין חייב להכריז	אימא סיפא:									ז	◊	ה.	
הא משלחפי שלחופי - הרי אלו שלן										ז		ה.	
תנא, כל שאין עשויון כמגדלין - מפזרות קרי להו,										!	◊	ה.	
לא שנו אלא של שלשה מלכים, אבל של מלך אחד - אינו חייב להכריז.	רבי חנינא:										■	◊	ה.
היכי דמי?											^	ה.	
אי דעשויון כמגדלין											!	ה.	
אפילו של מלך אחד נמי											ז	ה.	
ואי דאין עשויון כמגדלין											!	ה.	
אפילו של שלשה מלכים נמי לא											ז	ה.	
לא שנו אלא של מלך אחד כעין שלשה מלכים. והיכי דמי דעשויון כמגדלים רויחא תתאה ומציעא עילויה, וזוטא עילויה מציעא, דאמרינן: אנוחי אנחינהו. אבל של מלך אחד, דכולהו כי הדדי נינהו, אף על גב דמנחי אהדדי - הרי אלו שלו, אימר אתרמויי אתרמי, ובהדי הדדי נפול.	אלא, אי אתמר הכי אתמר: [רבי חנינא]										◊ ■	ה.	
אפילו של מלך אחד נמי מכריז.	רבי יוחנן										◊ ■	ה.	
מאי מכריז											^	ה.	
מנין											!	ה.	
מאי איריא תלתא? אפילו תרין נמי											ז	ה.	
טבעא מכריז.	רבינא:										!	◊	ה.
כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו?	בעי רבי ירמיה:										^	◊	ה.
פשוט מהא חדא											!	ה.	
כל שאילו מכניס לה קיסם ביניהן ונוטלם בבת אחת - חייב להכריז.	דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב:										■	◊	ה.
כאבני בית קוליס מהו?	בעי רב אשי:										^	◊	כה:
מצא מעות מפזרות - הרי אלו שלו, כאבני בית קוליס - חייב להכריז.	תא שמע, דתניא:										■	◊	כה:
ואלו הן אבני בית קוליס: אחת מכאן ואחת מכאן ואחת על גביהן.											■	ה.	
המוצא סלע בשוק, ומצאו חבירו ואמר שלי היא, חדשה היא, נירונית היא, של מלך פלוני היא - לא אמר כלום. ולא עוד, אלא אפילו שמו כתוב עליה - לא אמר כלום, לפי שאין סימן למטבע, דאמר דלמא אפוקי אפקא, ומאיניש אחרינא נפל.	תנו רבנן:										■	◊	ה.
מצא אחר הגפה או אחר הגדר גולות מקושרים, או בשבילין שבשדות - הרי זה לא יגע בהן.											■	ה.	
מצא כלי באשפה, אם מכוסה - לא יגע בו, אם מגולה - נוטל ומכריז.											■	ה.	
מאי טעמא?											^	ה.	
דאמרינן: הני אינש אצנעינהו, ואי שקיל להו - לית להו למרייהו סימנא בגווייהו, הלכך לשבקינהו עד דאתי מרייהו ושקיל להו.											!	◊	ה.
ואמאי? ליהוי קשר סימנא											ז	ה.	
רבי אבא בר זבדא אמר: במקושרין בכנפיהן, דכילי עלמא הכי מקטרי להו.											!	◊	ה.
ולהוי מקום סימן											ז	ה.	
במדדן.	רב עוקבא בר חמא:										!	◊	ה.
אי במדדן - מעלמא אתו, ומותרין											ז	ה.	

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 ^ מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
O מעשה-story **! תירוץ-answer**
■ ראיה-proof

מקרא-key:

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מקרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איכא למימר מעלמא אתו, ואיכא למימר אינש אצנעינהו, והוה ליה ספק הינוח,											!	
כל ספק הינוח - לכתחילה לא יטול, ואם נטל - לא יחזיר.	ואמר רבי אבא בר זבדא אמר רב:										!	◊
מצא כלי באשפה, מכוסה לא יגע בו מגולה - נוטל ומכריו.												■
מצא כלי טמון באשפה - נוטל ומכריו, שכן דרך אשפה לפנות	ורמינהו:									ז		■
לא קשיא: הא - בכובי וכסי, הא - בסכיני והמניק. בכובי וכסי - לא יגע, בסכיני והמניק - נוטל ומכריו.	רב זביד:										!	◊
הא והא בכובי וכסי, ולא קשיא כאן - באשפה העשויה לפנות, כאן - באשפה שאינה עשויה לפנות.	רב פפא:										!	◊
אשפה העשויה לפנות אבידה מדעת היא										ז		
אלא, באשפה שאינה עשויה לפנות, ונמלך עליה לפנותה.											!	◊
בשלמא לרב פפא - היינו דקתני שכן דרך אשפה לפנות, אלא לרב זביד מאי שכן דרך אשפה לפנות?											ז	◊
שכן דרך אשפה לפנות לה כלים קטנים.											!	◊
מצא בגל ובכותל ישן - הרי אלו שלו.												■
מצא בכותל חדש, מחציו ולחוץ - שלו, מחציו ולפנים - של בעל הבית.												■
אם היה משכירו לאחרים - אפילו בתוך הבית הרי אלו שלו.												■
מפני שיכול לומר לו: של אמוריים הן.	תנא:											■
אטו אמורים מצנעי, ישראל לא מצנעי?											ז	
לא צריכא, דשתיך טפי.											!	◊
בכותל חדש מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעל הבית.												■
סכינא - בתר קתא, וכיסא בתר שנציה.	רב אשי:											■
ואלא מתניתין, דקתני מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעל הבית ולחוץ, אי קתא לגאו אי קתא לבר, אי שנציה לגאו אי שנציה - לבר												ז
מתניתין באודרא ונסכא.											!	◊
אם היה כותל ממולא מהן - חולקין.	תנא:											■
פשיטא												ז
לא צריכא דמשפע בחד גיסא, מהו דתימא אשתפוכי אשתפוך, קא משמע לן.												!
אם היה משכירו לאחרים אפילו (מצא) בתוך הבית הרי אלו שלו.												■
ואמאי? ליזיל בתר בתרא												ז
מעוה שנמצאו לפני סוחריה בהמה - לעולם מעשר, בהר הבית - חולין. ובירושלים, בשאר ימות השנה - חולין, בשעת הרגל - הכל מעשר	מי לא תנן:											■
מאי טעמא - הואיל ושוקי ירושלים עשוין להתכבד בכל יום.	ואמר רבי שמעיה בר זעירא:											■
אלמא אמרינן: קמאי קמאי אולו, והני אחריני נינהו. הכא נמי, קמא קמא אול והני דבתרא הוא												ז
כגון שעשאו פונדק לשלשה ישראל.	ריש לקיש משום בר קפרא:											!
שמע מינה הלכה כרבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב ישראל												ז
כגון שעשאו פונדק לשלשה נכרים.	אלא אמר רב מנשיא בר יעקב:											!
אפילו תימא לשלשה ישראל, מאי טעמא? ההוא דנפל מיניה מיאש. מימר אמר: מכדי איניש אחרינא לא הוה בהדי אלא הני, אמרי קמיהו כמה זמני ליהדרו לי, ולא הדרו לי, והשתא ליהדרו? אי דעתייהו לאהדרה - אהדרוה ניהלי, והאי דלא אהדרוה לי - בדעתייהו למיגולה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:											!

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב
ואודא רב נחמן לטעמיה														כו.
ראה סלע שנפל משנים - חייב להחזיר. מאי טעמא? ההוא דנפל מיניה לא מיאש. מימר אמר: מכדי איניש אחרינא לא הוה בהדאי אלא האי, נקיטנא ליה ואמינא ליה: אנת הוא דשקלתיה בשלשה אינו חייב להחזיר, מאי טעמא - ההוא דנפל מיניה ודאי מיאש. מימר אמר: מכדי תרי הוו בהדאי, אי נקיטנא להאי - אמר: לא שקלתיה, ואי נקיטנא להאי - אמר: לא שקלתיה.	דאמר רב נחמן:													כו.
האי דאמרת בשלשה אינו חייב להחזיר - לא אמרן אלא דלית ביה שוה פרוטה לכל חד וחד, אבל אית ביה שוה פרוטה לכל חד וחד - חייב להחזיר. מאי טעמא? אימור שותפי נינהו, ולא מיאשו.	רבא:													כז.
אף על גב דלית ביה אלא שוה שתי פרוטות חייב להחזיר. מאי טעמא? אימור שותפי נינהו, וחד מנייהו אחולי אחליה למנתיה גבי חבריה.	איכא דאמרי, אמר רבא:													כו.
ראה סלע שנפלה: נטלה לפני יאוש על מנת לגזולה - עובר בכולן משום (ויקרא י"ט) לא תגזול ומשום (דברים כ"ב) השב תשיבם ומשום (דברים כ"ב) לא תוכל להתעלם. ואף על גב דחזרה לאחרי יאוש - מתנה הוא דיהיב ליה, ואיסורא דעבד - עבד. נטלה לפני יאוש על מנת להחזירה, ולאחר יאוש נתכוין לגזולה - עובר משום השב תשיבם. המתין לה עד שנתיאשו הבעלים ונטלה - אינו עובר אלא משום לא תוכל להתעלם בלבד.	ואמר רבא:													כו.
האי מאן דחזי דנפל זוזי מחבריה בי חלתא, ואשכחיה ושקליה - לא מיחייב לאהדורי ליה. מאי טעמא - ההוא דנפל מיניה מיאש הוא, אף על גב דחזייה דאייתי ארבלא וקא מרבל - מימר אמר: כי היכי דנפול מינאי דידי - הכי נפול מאיניש אחרינא, ומשכחנא מידי.	ואמר רבא:													כו.
מצא בחנות - הרי אלו שלו, בין התיבה ולחונני - של חנוני.														מ
לפני שולחני - הרי אלו שלו, בין הכסא ולשולחני - הרי אלו של שולחני.														כו.
הלוקח פירות מחבירו או ששילח לו חבירו פירות, ומצא בהן מעות - הרי אלו שלו. אם היו צרורין - נוטל ומכריז.														כו.
אפילו מונחין על גבי שולחן.	רבי אלעזר:													כו.
לפני שולחני - הרי אלו שלו	תנן:													כו.
הא על גבי שולחן - דשולחני.														כו.
בין הכסא ולשולחני - של שולחני	אימא סיפא:													כו.
הא על גבי שולחן - שלן														כו.
אלא, מהא ליכא למשמע מינה.														כו.
ורבי אלעזר, הא מנא ליה?														כו.
מתניתין קשיתיה, מאי אריא דתני בין הכסא לשולחני של שולחני? ליתני על שולחן. אי נמי: מצא בשולחנות כדקתני רישא: מצא בחנות - שלו.	רבא:													כו.
אלא שמע מינה: אפילו מונחין על גבי שולחן - הרי אלו שלו.														כו.
הלוקח פירות מחבירו וכו'.														כז.
לא שנו אלא בלוקח מן התגר, אבל בלוקח מבעל הבית - חייב להחזיר.	ריש לקיש משום רבי ינאי:													כו.
לא שנו אלא בלוקח מן התגר, אבל בלוקח מבעל הבית - חייב להחזיר.	וכן תני תנא קמיה דרב נחמן:													כז.
וכי בעל הבית בעצמו דשן?	אמר ליה רב נחמן:													כו.
איסמיה?	אמר ליה: [תנא]													כו.
לא, תתרגם מתניתין כגון שדשן על ידי עבדו ושפתו הכנענים.	אמר ליה: [רב נחמן]													כו.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב
אף השמלה היתה בכלל כל אלו, ולמה יצאת - להקיש אליה, לומר לך: מה שמלה מיוחדת - שיש בה סימנין ויש לה תובעין, אף על דבר שיש בו סימנין ויש לו תובעים - חייב להכריז.														כז.
מאי בכלל כל אלו?														כז.
בכלל (דברים כ"ב) כל אבדת אחיך.	רבא:													כז.
למה לי דכתב רחמנא שור חמור שה ושמלה?	רבא:													כז.
צריכי, דאי כתב רחמנא שמלה, הוה אמינא: הני מילי - בעדים דגופה וסימנין דגופה, אבל חמור בעדים דאוכף וסימנין דאוכף - אימא לא מהדרין ליה, כתב רחמנא חמור, דאפילו חמור בסימני האוכף.														כז.
שור ושה דכתב רחמנא למה לי?														כז.
שור - דאפילו לגיזת זנבו, ושה - לגיזתיו.														כז.
ולכתוב רחמנא שור, דאפילו לגיזת זנבו, וכל שכן שה לגיזותין														כז.
חמור דבור לרבי יהודה, ושה דאבידה לדברי הכל קשיא.	אלא אמר רבא:													כז.
ואימא לגללים הוא דאתא														כז.
גללים אפקורי מפקר להו.														כז.
ודילמא לסימנין הוא דאתא?														כז.
דאיבעיא לך: סימנין דאורייתא או דרבנן														כז.
כתב רחמנא שה - דאפילו בסימנין מהדרין, וסימנין דאורייתא														כז.
מדקתני להו תנא לסימנין גבי שמלה.	אמרי:													כז.
מה שמלה מיוחדת שיש בה סימנין ויש לה תובעין - חייב להכריז, אף כל דבר שיש בו סימנין ויש לו תובעין - חייב להכריז	דקתני:													כז.
שמע מינה דשה לאו לסימנין הוא דאתא.														כז.
(דברים כ"ב) אשר תאבד - פרט לאבידה שאין בה שוה פרוטה.	תנו רבנן: [ת"ק]													כז.
ומצאתה - פרט לאבידה שאין בה שוה פרוטה.	רבי יהודה:													כז.
מאי בנייהו?														כז.
משמעות דורשין איכא בנייהו. מר נפקא ליה מאשר תאבד - ומר נפקא ליה ממצאתה.	אביי:													כז.
ולמאן דנפקא ליה מאשר תאבד האי ומצאתה מאי עביד ליה?														כז.
ההוא מיבעי ליה לכדרבנאי	[ת"ק]													כז.
ומצאתה - דאתאי ליה משמע.	דאמר רבנאי:													כז.
ולמאן דנפקא ליה ממצאתה, האי אשר תאבד מאי עביד ליה?														כז.
מבעי ליה לכדרבי יוחנן.	[רבי יהודה]													כז.
מניין לאבידה ששטפה נהר שהיא מותרת - שנאמר כן תעשה לכל אבדת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה - מי שאבודה הימנו ומצויה אצל כל אדם, יצתה זו שאבודה הימנו ואינה מצויה אצל כל אדם.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי:													כז.
ואידך, הא דרבנאי מנא ליה?														כז.
נפקא ליה ממצאתה.	[רבי יהודה]													כז.
ואידך, הא דרבי יוחנן מנא ליה?														כז.
נפקא ליה ממנו.	[ת"ק]													כז.
ואידך														כז.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממנו לא משמע ליה.	[רבי יהודה]											◇
פרוטה שהוולה איכא בנייהו. מאן דאמר מאשר תאבד - איכא, ומאן דאמר מומצאתה - ליכא.	רבא:											◇
ולמאן דאמר אשר תאבד - הא בעינן ומצאתה וליכא										⚡		
אלא, פרוטה שהוקרה איכא בנייהו. מאן דאמר ומצאתה - איכא, ומאן דאמר אשר תאבד - ליכא.												◇
ולמאן דאמר ומצאתה, הא בעינן אשר תאבד וליכא										⚡		
אלא, פרוטה שהוקרה והוולה וחזרה והוקרה איכא בנייהו. מאן דאמר אשר תאבד - איכא, ומאן דאמר ומצאתה - בעינן דאית בה שיעור מציאה משעת אבידה ועד שעת מציאה.												◇
סימנין דאורייתא או דרבנן?	איבעיא להו:											⚡
מאי נפקא מינה												⚡
לאהדורי גט אשה בסימנים. אי אמרת דאורייתא - מהדרין, ואי אמרת דרבנן, כי עבוד רבנן תקנתא - בממונא, אבל באיסורא - לא עבוד רבנן תקנתא.												◇
אף השמלה היתה בכלל כל אלו, ולמה יצאת - להקיש אליה ולומר לך: מה שמלה מיוחדת שיש לה סימנין ויש לה תובעין - חייב להכריז, אף כל דבר שיש לו סימנין ויש לו תובעין - חייב להכריז	תא שמע:											⚡
תנא תובעין אצטריכא ליה, סימנין כדי נסבא.												◇
חמור בסימני אוכף	תא שמע:											⚡
אימא: בעדי אוכף.												◇
(דברים כ"ב) והיה עמך עד דרש אחיך אתו, וכי תעלה על דעתך שיתננו לו קודם שידרשנו? אלא, דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. מאי לאו בסימנין?	תא שמע:											⚡
לא, בעדים.												◇
אין מעדין אלא על פרצוף הפנים עם החוטם, אף על פי שיש סימנין בגופו ובכליו.	תא שמע:											⚡
שמע מינה: סימנין לאו דאורייתא												⚡
גופו - דארוך וגוץ, כליו - דחיישינן לשאלה.	אמרי:											◇
אי חיישינן לשאלה, חמור בסימני אוכף היכי מהדרין?												⚡
אוכף, לא שאולי אינשי אוכפא, משום דמסקב ליה לחמרא.	אמרי:											◇
איבעית אימא: כליו - בחיורי ובסומקי.												◇
מצאו קשור בכיס או בארנקי ובטבעת, או שמצאו בין כליו - אפילו לזמן מרובה כשר.	אלא הא דתניא:											⚡
ואי סלקא דעתך חיישינן לשאלה, כי מצאו קשור בכיס אמאי כשר? ניחוש לשאלה												⚡
כיס וארנקי וטבעת לא משאלי אינשי. כיס וארנקי - משום דמסמני, וטבעת משום דמזיף.	אמרי:											◇
לימא כתנאי:												⚡
אין מעדין על השומא	[ת"ק]											◇
מעדין על השומא.	אלעזר בן מהבאי											⚡
מאי לאו בהא קמיפלגי:												⚡
סימנין דרבנן	דתנא קמא סבר:											⚡
סימנין דאורייתא.	ואלעזר בן מהבאי סבר:											⚡
דכולי עלמא סימנין דאורייתא, והכא - בשומא מצויה בבן גילו קמיפלגי.	רבא:											◇
שומא מצויה בבן גילו	מר סבר: [ת"ק]											⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שומא אינה מצויה בבן גילו.	ומר סבר: [אלעזר בן מהבאי]									◆	!	
איבעית אימא: דכולי עלמא שומא אינה מצויה בבן גילו, והכא - בסימנין העשויין להשתנות לאחר מיתה קמיפלגי.												◊
סימנין עשויים להשתנות לאחר מיתה	מר סבר: [ת"ק]									◆	!	
סימנין אין עשויים להשתנות לאחר מיתה.	ומר סבר: [אלעזר בן מהבאי]									◆	!	
איבעית אימא: דכולי עלמא שומא אינה עשויה להשתנות לאחר מיתה. והכא בשומא סימן מובהק הוא קמיפלגי												◊
מר סבר: שומא סימן מובהק הוא	מר סבר: [אלעזר בן מהבאי]									◆	!	
ומר סבר: שומא לאו סימן מובהק הוא.	ומר סבר: [ת"ק]									◆	!	
אם תמצי לומר סימנין לאו דאורייתא היכי מהדרינן אבידתא בסימנין - דניחא ליה למוצא אבידה דנהדר בסימנין, כי היכי דכי אבדה ליה לדידה נמי נהדרו ליה בסימנין.	רבא:											◊
וכי אדם עושה טובה לעצמו בממון שאינו שלו?	רב ספרא לרבא:										?	
אלא: ניחא ליה לבעל אבידה למיהב סימנין ולמשקליה. מידע ידע דעדים לית ליה, ומימר אמר: כולי עלמא לא ידעי סימנין מובהקים דידה, ואנא יהיבנא סימנין מובהקים דידה ושקלנא לה.	[רב ספרא]											◊
אחד הלוח משלשה - יחזיר ללוח, שלשה שלוו מן האחד - יחזיר למלוח	[רבא]-אלא הא דתנן, רבן שמעון בן גמליאל:										?	◊
ניחא ליה ללוח לאהדורי ליה למלוח?											?	
התם סברא הוא, אחד הלוח משלשה יחזיר ללוח - דגבי לוח שכיחי, גבי מלוח לא שכיחי, שמע מינה מלוח נפול. שלשה שלוו מאחד יחזיר למלוח - דגבי מלוח שכיחי, גבי לוח לא שכיחי.	אמר ליה: [רב ספרא]										!	◊
מצא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות - הרי זה יחזיר	[רבא]-אלא הא דתנן:										?	◊
הכי נמי דניחא ליה ללוח לאהדורי ליה למלוח?											?	
סימנין דאורייתא, דכתיב (דברים כ"ב) והיה עמך עד דרש אחיך אתו. וכי תעלה על דעתך שיתננו קודם שידרשנו? אלא, דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. לאו בסימנין? שמע מינה.	אלא אמר רבא:											◊
אם תמצי לומר סימנין דאורייתא.	רבא:											◊
אם תמצי לומר? הא פשיט ליה סימנין דאורייתא											?	
משום דאיכא למימר כדשנינן.											!	◊
סימנין וסימנין - יניח	[רבא]											◊
סימנין ועדים - ינתן לבעל העדים												◊
סימנין וסימנין ועד אחד - עד אחד כמאן דליתיה דמי, ויניח.												◊
עדי אריגה ועדי נפילה - נתן לעדי נפילה, דאמרינן זבוני זבנה, ומאיניש אחרנא נפל.												◊
מדת ארכו ומדת רחבו - נתן למדת ארכו, דמדת רחבו שעורי קא משער לה כד מכסי לה מרה וקאי, ומדת ארכו לא משתער לה.												◊
מדת ארכו ומדת רחבו ומדת גמיו - ינתן למדת ארכו ורחבו.												◊
מדת ארכו ומדת רחבו ומדת משקלותיו - ינתן למדת משקלותיו.												◊
הוא אומר סימני הגט והיא אומרת סימני הגט - ינתן לה.												◊
במא?											^	
אילמא במדת ארכו ורחבו											!	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דלמא בהדי דנקיט ליה חזיתיה												ז	כה.
אלא: נקב יש בו בצד אות פלוני.												!	כה.
הוא אומר סימני החוט והיא אומרת סמני החוט - ינתן לה.													כה.
במאי?												^	כה.
אילימא בחיורא ובסומקא												!	כה.
ודלמא בהדי דנקיט ליה חזיתיה?												ז	כה.
אלא, במדת ארכו.												!	כה.
הוא אומר בחפיסה והיא אומרת בחפיסה - ינתן לו, מאי טעמא - מידע ידעה דכל מה דאית ליה - בחפיסה הוא דמנה ליה.													כה.
ועד מתי חייב להכריז? עד כדי שידעו בו שכניו, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]												כה.
שלש רגלים, ואחר הרגל האחרון שבעה ימים, כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד.	רבי יהודה:												כה.
שכני אבידה.	תנא:												כה.
מאי שכני אבידה?												^	כה.
אילימא שכינים דבעל אבידה												!	כה.
אי ידע ליה ליוזל ולהדריה נהליה												ז	כה.
אלא: שכני מקום שנמצאת בו אבידה.												!	כה.
רבי יהודה אומר כל.													כה.
בשלשה במרחשון שואלין את הגשמים	ורמינהו: [ת"ק]											ז	כה.
בשבעה בו, (שהוא) חמישה עשר יום אחר החג, כדי שיגיע אחרון שבארץ ישראל לנהר פרת	רבן גמליאל:											ז	כה.
לא קשיא: כאן - במקדש ראשון, כאן - במקדש שני. במקדש ראשון, דנפיש ישראל טובא, דכתיב בהו (מלכים א' ד') יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרב - בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפיש ישראל טובא, דכתיב בהו (עזרא ב') כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות ששים - לא בעינן כולי האי.	רב יוסף:											!	כה.
והא כתיב (נחמיה ז') וישבו הכהנים והלויים וגו' (עזרא ב') והמשררים והשוערים וכל ישראל בעריהם	אמר ליה אבוי:											ז	כה.
וכיון דהכי הוא - אפכא מסתברא: מקדש ראשון דנפיש ישראל טובא, דמצוות עלמא, ומשתכחי שיירתא דאזולי בין ביממא ובין בליליא - לא בעינן כולי האי, וסגי בתלתא יומא. מקדש שני, דלא נפיש ישראל טובא ולא מצוות עלמא, - ולא משתכחי שיירתא דאזולי בין ביממא ובין בליליא - בעינן כולי האי.	[אבוי]											!	כה.
לא שניא במקדש ראשון ולא שניא במקדש שני, לא הטריחו רבנן באבדה יותר מדאי.	רבא:											!	כה.
שמע מינה כי מכריז - גלימא מכריז. דאי סלקא דעתך אבידתא מכריז, בעינן למטפי ליה חזא יומא לעיוני במאניה. אלא שמע מינה: גלימא מכריז, שמע מינה.	רבינא:											!	כה.
אפילו תימא אבידתא מכריז, לא הטריחו רבנן באבידה יותר מדאי.	רבא:											!	כה.
רגל ראשון אומר: רגל ראשון, רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם.	תנו רבנן:												כה.
ואמאי? לימא רגל שלישי?												ז	כה.
דלא אתי לאחלופי בשני.												!	כה.
שני נמי, אתיא לאחלופי בראשון												ז	כה.
הא קא אתי רגל שלישי.												!	כה:
בראשונה, כל מי שמצא אבידה - היה מכריז עליה שלשה רגלים, ואחר רגל אחרון שבעת ימים, כדי שילך שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד. משחרב בית המקדש, שיכנה במהרה בימנו, התקינו שיהו מכריזים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ומשרבו האנסים - התקינו שיהו מודיעין לשכיניו ולמיודעיו, דיו.	תנו רבנן:												כה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי משרבו האנסין?											▲		כה:
דאמרי: אבידתא למלכא.											!		כה:
רבי אמי אשכח אודיאי דדינרי, חזייה הוא רומאה דקא מירתת. אמר ליה: זיל שקול לנפשך, דלאו פרסאי אנן דאמרי אבידתא למלכא.											○		כה:
אבן טוען היתה בירושלים, כל מי שאבדה לו אבידה נפנה לשם, וכל מי שמוצא אבידה נפנה לשם. זה עומד ומכריז, וזה עומד ונותן סימנין ונטולה.	תנו רבנן:											◊	כה:
צאו וראו אם נמחת אבן הטוען.	וזה היא ששינונו:											■	כה:
אמר את האבידה ולא אמר סימניה - לא יתן לו. והרמאי, אף על פי שאמר סימניה - לא יתן לו, שנאמר (דברים כ"ב) עד דרש אחיך אתו - עד שתדרוש את אחיך, אם רמאי הוא אם אינו רמאי.												■	כה:
אבידתא מכריז	אתמר, רב יהודה:											◊	כה:
גלימא מכריז.	רב נחמן:											◊	כה:
אבידתא מכריז, דאי אמרת גלימא מכריז - חיישינן לרמאי.	רב יהודה:											◊	כה:
גלימא מכריז, לרמאי לא חיישינן, דאם כן אין לדבר סוף.	רב נחמן:											◊	כה:
אמר את האבידה ולא אמר את סימניה - הרי זה לא יתן לו.	תנן:											◊	כה:
אי אמרת בשלמא אבידתא מכריז - הא קא משמע לן, אף על גב דאמר גלימא, כי לא אמר סימנין - לא מהדרין ליה. אלא אי אמרת גלימא מכריז, אמר איהו גלימא ואמר איהו גלימא, צריכא למימר כי לא אמר סימנין לא מהדרין ליה?												◊	כה:
לעולם גלימא מכריז. אמר איהו גלימא, ואמר איהו סימנין. ומאי לא אמר את סימניה - לא אמר סימנין מובהקין דידה.	רב ספרא:											!	כה:
והרמאי אף על פי שאמר את סימניה הרי זה לא יתן לו.												■	כה:
בראשונה כל מי שאבדה לו אבידה - היה נותן סימנין ונטולה. משרבו הרמאין, התקינו שיהו אומרין לו: צא והבא עדים דלאו רמאי את, וטול.	תנו רבנן:											◊	כה:
כי הא דאבוה דרב פפא אירכס ליה חמרא ואשכחיה. אתא לקמיה דרבה בר רב הונא, אמר ליה: זיל אייתי סהדי דלאו רמאי את, וטול. אזל אייתי סהדי, אמר להו: ידעיתון ביה דרמאי הוא? - אמרו ליה: אין. - אמר להו: אבא רמאה אנא? - אמרו ליה: אנן לאו רמאי את קאמרינן.												○	כה:
מסתברא, לא מייתי איניש חובתא לנפשיה.	רבה בר רב הונא:											■	כה:
כל דבר שעושה ואוכל - יעשה ויאכל, ודבר שאין עושה ואוכל - ימכר. שנאמר (דברים כ"ב) והשבותו לו - ראה היאך תשיבנו לו.												■	כה:
מה יהא בדמים?												▲	כה:
ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו חייב באחריותן.	רבי טרפון:											!	כה:
לא ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו אין חייב באחריותן.	רבי עקיבא:											!	כה:
ולעולם?												◊	כה:
עד שנים עשר חדש.	רב נחמן אמר שמואל:											!	כה:
כל דבר שעושה ואוכל, כגון פרה וחמור - מטפל בהן עד שנים עשר חדש. מכאן ואילך - שם דמיהן ומניחן.	תניא גמי הכי:											◊	כה:
עגלים וסייחין מטפל בהן שלשה חדשים, מכאן ואילך - שם דמיהן ומניחן.												◊	כה:
אווזין ותרנגולין מטפל בהם שלשים יום, מכאן ואילך - שם דמיהן ומניחן.												◊	כה:
תרנגולת ככהמה גסה.	רב נחמן בר יצחק:											◊	כה:
תרנגולת ובהמה גסה מטפל בהן שנים עשר חודש, מכאן ואילך - שם דמיהן ומניחן.	תניא גמי הכי:											◊	כה:
עגלים וסייחין מטפל בהן שלשים יום, מכאן ואילך - שם דמיהן ומניחן.												◊	כה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אווזין ותרנגולין וכל דבר שטיפולו מרובה משכרו - מטפל בהן שלשה ימים, מכאן ואילך - שם דמיהן ומניחן.												כח:
קשיא עגלים וסייחין אעגלים וסייחין, אווזין ותרנגולין אווזין ותרנגולין										ז		כח:
עגלים וסייחין אעגלים וסייחין לא קשיא הא - דרעיא, והא - דפטומא. אווזין ותרנגולין אווזין ותרנגולין נמי לא קשיא: הא - ברברבי, הא - בוטרי.											!	כח:
ושאינו עושה ואוכל.												כח: <
והשבותו לו - ראה היאך תשיבנו לו, שלא יאכיל עגל לעגלים, וסיח לסייחין, אווזא לאווזין, ותרנגול לתרנגולין.	תנו רבנן:											כח:
מה יהא בדמים רבי טרפון אומר ישתמש וכל.												כח: <
עד כאן לא פליגי אלא כשנשתמש בהן, אבל לא נשתמש בהן, אם אבדו - פטור.												כח:
לימא תיהוי תיובתא דרב יוסף.											ז	כט:
שומר אבידה. רבה אמר: כשומר חנם	דאתמר: [רבה]										ז	כט:
כשומר שכר.	רב יוסף:										ז	כט:
בגניבה ואבידה - דכולי עלמא לא פליגי דחייב, כי פליגי - באונסין דשואל.	אמר לך רב יוסף:										!	כט:
שרו ליה רבנן לאשתמושי בגוייהו, והוה ליה שואל עלייהו.	רבי טרפון סבר:										!	כט:
לא שרו ליה רבנן לאשתמושי בגוייהו, הלכך לא הוי שואל עלייהו.	רבי עקיבא סבר:										!	כט:
אי הכי, לפיכך דאמר רבי עקיבא למה לי? אי אמרת בשלמא בגניבה ואבידה הוא דפליגי - היינו דקתני רבי עקיבא עומר לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותן, סלקא דעתך אמינא שומר שכר הוי כדרב יוסף, ובגניבה ואבידה מחייב - קא משמע לן, לפיכך, השתא דאמרת לא ישתמש בהן - שומר שכר לא הוי, ולא מחייב בגניבה ואבידה. אלא אי אמרת בגניבה ואבידה דכולי עלמא לא פליגי דחייב, כי פליגי - באונסין דשואל, מאי לפיכך דרבי עקיבא? הכי מבעי ליה למתנא: רבי עקיבא אומר לא ישתמש בהן ואנא ידענא, דכיון דלא ישתמש בהן - לאו שואל הוי, ואינו חייב באחריותן											ז	כט:
לפיכך דרבי עקיבא למה לי? - משום, לפיכך דרבי טרפון.											!	כט:
ולפיכך דרבי טרפון למה לי?											ז	כט:
הכי קאמר: כיון דשרו ליה רבנן לאשתמושי בגוייהו - כמאן דאשתמש בגוייהו דמי וחייב באחריותן.											!	כט:
והא אבדו קתני											ז	כט:
כדרבה											!	כט:
נגנבו - בלסטים מזויין, אבדו - שטבעה ספינתו בים.	דאמר רבה:										!	כט:
הלכה כרבי טרפון.	רב יהודה אמר שמואל:										■	כט:
ביד רחבה הוה ליה הנהו זוזי דיתמי, אתא לקמיה דרב יוסף											○	כט:
מהו לאשתמושי בגוייהו?	אמר ליה: [רחבה]										^	כט:
הכי אמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי טרפון.	אמר ליה: [רב יוסף]										!	כט:
ולאו אתמר עלה	אמר ליה אביי:										ז	כט:
לא שנו אלא בדמי אבידה, והואיל וטרחה בה, אבל מעות אבידה דלא טרחה בהו - לא.	רבי הלבו אמר רב הונא:										ז	כט:
והני כמעות אבידה דמו.											ז	כט:
זיל, לא שבקו לי דאשרי לך.	אמר ליה: [רב יוסף]										■	כט:
מצא ספרים קורא בהן אחד לשלשים יום, ואם אינו יודע לקרות - גוללן. אבל לא ילמוד בהן בתחילה, ולא יקרא אחר עמו.												כט: ■

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator																						
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ			
מצא כסות - מנערה אחד לשלשים יום, ושוטחה לצרכה, אבל לא לכבודו.																							כט:	
כלי כסף וכלי נחושת - משתמש בהן לצרכן, אבל לא לשחקן.																								כט:
כלי זהב וכלי זכוכית - לא יגע בהן עד שיבוא אליהו.																								כט:
מצא שק או קופה וכל דבר שאין דרכו ליטול - הרי זה לא יטול.																								כט:
המוצא תפילין בשוק - שם דמיהן ומניחן לאלתר.	שמואל:																							כט:
מצא ספרים - קורא בהן אחד לשלשים יום, ואם אינו יודע לקרות - גוללן.	מתיב רבינא:																							כט:
גוללן - אין, שם דמיהן ומניחן - לא.																								כט:
תפילין בי בר חבו משכח שכחי, ספרים לא שכחי.	אביי:																							כט:
השואל ספר תורה מחבירו הרי זה לא ישאלנו לאחר, פותחו וקורא בו, ובלבד שלא ילמוד בו בתחילה ולא יקרא אחר עמו. וכן המפקיד ספר תורה אצל חברו גוללו כל שנים עשר חדש, פותחו וקורא בו, אם בשבילו פתחו - אסור.	תנו רבנן: [ת"ק]																							כט:
בחדש שלשים יום, בישן שנים עשר חדש.	סומכוס:																							כט:
אחד זה ואחד זה שנים עשר חדש.	רבי אליעזר בן יעקב:																							כט:
השואל ספר תורה מחבירו הרי לא ישאלנו לאחר.	אמר מר:																							כט:
מאי אריא ספר תורה? אפילו כל מילי נמן.																								כט:
כאן שנה רבי שאין השואל רשאי להשאל, ואין השוכר רשאי להשכיר.	דאמר רבי שמעון בן לקיש: [רבי]																							כט:
ספר תורה איצטריכא ליה, מהו דתימא: ניהא ליה לאיניש דתייעביד מצוה בממוניה - קא משמע לן.																								כט:
פותחו וקורא בו																								כט:
פשיטא ואלא למאי שיליה מיניה?																								כט:
סיפא איצטריכא ליה: ובלבד שלא ילמוד בו בתחלה.																								כט:
וכן המפקיד ספר תורה אצל חברו - גוללו כל שנים עשר חדש, פותחו וקורא בו.																								כט:
מאי עבידתיה גביה?																								כט:
ותו: אם בשבילו פתחו אסור																								כט:
הא אמרת פותחו וקורא בו																								כט:
הכי קאמר: אם כשהוא גוללו פותחו וקורא בו - מותר. אם בשבילו פתחו - אסור.																								כט:
בחדש שלשים יום, בישן שנים עשר חדש.	סומכוס:																							כט:
אחד זה ואחד זה שנים עשר חדש.	רבי אליעזר בן יעקב:																							כט:
רבי אליעזר בן יעקב היינו תנא קמא																								כט:
אחד זה ואחד זה שלשים יום.	אלא אימא: רבי אליעזר בן יעקב:																							כט:
אבל לא ילמוד בו בתחלה ולא יקרא אחר עמו.																								כט:
לא יקרא פרשה וישנה, ולא יקרא בו פרשה ויתרגם ולא יפתח בו יותר משלשה דפין, ולא יקרא בו שלשה בני אדם בכרך אחד.	ורמינהו:																							כט:
הא שנים - קורין																								כט:
לא קשיא: כאן - בענין אחד, כאן בשני ענינים.	אביי:																							כט:
מצא כסות מנערה אחד לשלשים יום.																								כט:
למימרא דניעור מעלי לה?																								כט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מי שיש לו גרדי אומן בתוך ביתו ינער כסותו בכל יום	והאמר רבי יוחנן:											⚡	◇
בכל יום - קשי לה, אחד לשלשים יום - מעלי לה.	אמרי:											!	◇
איבעית אימא: לא קשיא הא - בחד, והא - בתרי.												!	◇
איבעית אימא: לא קשיא הא - בידא, והא - בחוטרא.												!	◇
איבעית אימא: לא קשיא בדעמרא, הא - בדכיתנא.												!	◇
כסא דחרשין ולא כסא דפושין.	רבי יוחנן:											■	◇
ולא אמרן אלא בכלי מתכות, אבל בכלי חרש - לית לן בה.												■	
ובכלי מתכות נמי לא אמרן אלא דלא צויין, אבל דצויין - לית לן בה.												■	
ולא אמרן אלא דלא שדא בה ציביא, אבל שדא ביה ציביא - לית לן בה.												■	
מי שהניח לו אביו מעות הרבה ורוצה לאבדן ילבש בגדי פשתן, וישתמש בכלי זכוכית, וישכור פועלים ואל ישב עמקן.	ואמר רבי יוחנן:											■	◇
ילבש בכלי פשתן - בכיתנא רומיתא												■	
וישתמש בכלי זכוכית - בווגיתא חירותא												■	
וישכור פועלים ואל ישב עמקן - תרגומא בתורי, דנפיש פסדייהו.												■	
שוטחה לצורכה אבל לא לכבודו וכו'.												■	<
לצורכו ולצורכה מאי?	איבעיא להו:											⚡	◇
שוטחה לצורכה	תא שמע:											⚡	
לצורכה אין, הא לצורכו ולצורכה - לא.												⚡	
אבל לא לכבודו	אימא סיפא:											⚡	
לכבודו הוא דלא, הא לצורכה ולצורכו - שפיר דמי												⚡	
אלא מהא ליכא למשמע מינה.												!	
לא ישחנה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד לצרכו, אבל ישחנה על גבי מטה ועל גבי מגוד לצרכה. נדמנו לו אורחים - לא ישחנה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד, בין לצורכו בין לצורכה	תא שמע:											⚡	◇
שאני התם, דמקלא קלי לה, אי משום עינא אי משום גנבי.												!	◇
הכניסה לרבקה ודשה - כשירה, בשביל שתיק ותדוש - פסולה.	תא שמע:											⚡	◇
והא הכא, דלצורכו ולצורכה הוא, וקתני פסולה												⚡	
שאני התם דאמר קרא (דברים כ"א) אשר לא עבד בה - מכל מקום.												!	◇
אי הכי, אפילו רישא נמי												⚡	◇
הא לא דמיא אלא להא												!	
שכן עליה עוף - כשירה, עליה עליה זכר - פסולה. מאי טעמא - כדרב פפא.	דתנן:											!	◇
אי כתיב עובד וקרינן עובד - הוה אמנא, אפילו ממילא. ואי כתיב עבד וקרינן עבד - הוה אמנא עד דעבד בה איהו. השתא דכתיב עבד וקרינן עובד - בעינן עובד דומיא דעבד, מה עבד - דניחא ליה, אף עובד - דניחא ליה.	דאמר רב פפא:											!	◇
כלי כסף וכלי נחושת משתמש בהן וכו'.												■	<
המוצא כלי עץ - משתמש בהן בשביל שלא ירקבו, כלי נחושת משתמש בהן בחמין אבל לא על ידי האור, מפני שמשחיקו. כלי כסף משתמש בהן בצונן אבל לא בחמין, מפני שמשחירן. מגריפות וקרדומות משתמש בהן ברך, אבל לא בקשה, מפני שמשחיתן. כלי זהב וכלי זכוכית לא יגע בהן עד שיבא אליהו. כדרך שאמרו באבידה כך אמרו בפקדון.	תנו רבנן:											■	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ
פקדון מאי עבידתיה גביה?													⚡	◊
בפקדון שהלכו בעליהן למדינת הים.	רב אדא בר חמא אמר רב ששת:												!	◊
מצא שק או קופה [וכל דבר] שאין דרכו ליטול - הרי זה לא יטול.														■
מנהגי מילי?														^
(דברים כ"ב) והתעלמת - פעמים שאתה מתעלם, ופעמים שאי אתה מתעלם. הא כיצד? היה כהן והיא בבית הקברות, או שהיה זקן ואינה לפי כבודו, או שהיתה מלאכה שלו מרובה משל חבריו - לכך נאמר והתעלמת מהם.	דתנו רבנן:												!	◊
למאי איצטרך קרא?													⚡	◊
אילימא לכהן והיא בבית הקברות													!	◊
פשיטא האי עשה, והאי לא תעשה ועשה, ולא אתי עשה ודחי את לא תעשה ועשה. ותו: לא דחינן איסורא מקמי ממונא.													⚡	◊
אלא לשלו מרובה משל חבריו													!	◊
מדרב יהודה אמר רב נפקא													⚡	
(דברים ט"ו) אפס כי לא יהיה בך אביון - שלך קודם לשל כל אדם.	דאמר רב יהודה אמר רב:												⚡	◊
אלא לזקן ואינו לפי כבודו.													!	◊
הכישה - חייב בה.	רבה:												■	◊
אביי הוה יתיב קמיה דרבה, חזא להנך עיזו דקיימו, שקל קלא ושדא בהו.													○	
איחייבת בהו, קום אהדינהו.	אמר ליה: [רבה]												○	
דרכו להחזיר בשדה ואין דרכו להחזיר בעיר, מהו? מי אמרינן: השבה מעליא בעינן, וכיון דלאו דרכיה להחזיר בעיר - לא לחייב. או דלמא: בשדה מיהת הוא דאיחייב ליה, וכיון - דאיחייב עליה בשדה - איחייב ליה בעיר?	איבעיא להו:												^	◊
תיקו.													!	
כל שבשלו מחזור - בשל חבריו נמי מחזור, וכל שבשלו פורק וטוען - בשל חבריו נמי פורק וטוען.	רבא:												■	◊
רבי ישמעאל ברבי יוסי הוה קאזיל באורחא, פגע ביה ההוא גברא, הוה דרי פתכא דאופי, אوتבינהו וקא מיתפתח. אמר ליה: דלי לי. אמר ליה: כמה שוין? - אמר ליה: פלגא דזוזא. יהיב ליה פלגא דזוזא, ואפקרה. הדר זכה בהו, הדר יהיב ליה פלגא דזוזא ואפקרה. חזייה דהוה קא בעי למיהדר למוזכיה בהו, אמר ליה: לכולי עלמא אפקרנהו ולך לא אפקרנהו.													○	◊
ומי הוי הפקר כי האי גונא?													⚡	
הפקר לעניים - הפקר	והתנן, בית שמאי:												⚡	
אינו הפקר, עד שיהא הפקר לעניים ולעשירים כשמיטה.	בית הלל:												⚡	
אלא רבי ישמעאל ברבי יוסי לכולי עלמא אפקרינהו, ובמלתא בעלמא הוא דאוקמיה.													!	◊
והא רבי ישמעאל ברבי יוסי זקן ואינו לפי כבודו הוה													⚡	
רבי ישמעאל ברבי יוסי לפני משורת הדין הוא דעבד.													!	◊
(שמות י"ח) והודעת להם - זה בית הייהם, את הדרך - זו גמילות חסדים, ילכו - זה ביקור חולים, בה - זו קבורה, ואת המעשה - זה הדין, אשר יעשון - זו לפני משורת הדין.	דתני רב יוסף:												!	◊
ילכו - זה ביקור חולים	אמר מר:												■	◊
היינו גמילות חסדים													⚡	
לא נצרכה אלא לבן גילו.													!	◊
בן גילו נוטל אחד מששים בחליו	דאמר מר:												!	◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוק-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator																							
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ	נ	ס	ע	פ	ק	ר	ש	ת			
ואפילו הכי מבעי ליה למיזל לגביה.																								ל:	
בה - זו קבורה.																									ל:
היינו גמילות חסדים																									ל:
לא נצרכה אלא לזקן ואינו לפי כבודו.																									ל:
אשר יעשון - זו לפנים משורת הדין.																									ל:
לא חרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין תורה.	דאמר רבי יוחנן:																								ל:
אלא דיני דמגזיאת לדייני?																									ל:
אלא אימא: שהעמידו דיניהם על דין תורה, ולא עבדו לפנים משורת הדין.																									ל:
אי זו היא אבידה? מצא חמור או פרה רועין בדרך - אין זו אבידה, חמור וכליו הפוכין, פרה רצה בין הכרמים - הרי זו אבידה.																									ל:
החזירה וברחה, החזירה וברחה, אפילו ארבעה וחמישה פעמים - חייב להחזירה, שנאמר (דברים כ"ב) השב תשיבם.																									ל:
היה בטל מסלע לא יאמר לו תן לי סלע, אלא נותן לו שכרו כפועל.																									ל:
אם יש שם בית דין - מתנה בפני בית דין, אם אין שם בית דין בפני מי יתנה? שלו קודם.																									ל:
אטו כל הני דאמרינן לאו אבידה הוון?																									ל:
הכי קאמר, אי זו היא כלל אבידה שהוא חייב בה - מצא חמור ופרה רועין בדרך - אין זו אבידה ולא מיחייב בה, חמור וכליו הפוכים, פרה ורצה בין הכרמים - הרי זו אבידה ומיחייב בה.	רב יהודה:																								ל:
ולעולם?																									ל:
עד שלשה ימים.	רב יהודה אמר רב:																								ל:
היכי דמי?																									ל:
אי בלילותא																									ל:
אפילו חדא שעתא נמי																									ל:
אי ביממא																									ל:
אפילו טובא נמי לא																									ל:
לא צריכא, דהוה חזי לה בקדמתא ובחשכתא תלתא יומי אמרינן: איתרמויי אתרמי לה, ונפקא. טפי - ודאי אבידה היא.																									ל:
מצא טלית וקרדום, באסרטיא, ופרה רצה בין הכרמים - הרי זו אבידה. טלית בצד גדר, קרדום בצד גדר, ופרה רועה בין הכרמים - אין זו אבידה. שלשה ימים זה אחר זה - הרי זו אבידה.	תניא נמי הכי:																								ל:
ראה מים ששוטפין ובאין - הרי זה גודר בפניהם.																									ל.
(דברים כ"ב) לכל אבידת אחיך - לרבות אבידת קרקע.	רבא:																								לא.
תניא דמסייע לך	רב חנניא לרבא:																								לא.
ראה מים ששוטפין ובאין - הרי זה גודר בפניהם.	[תניא]																								לא.
אי משום הא - לא תסייעי, הכא במאי עסקינן - בדאיכא עומריין.	אמר ליה: [רבא]																								לא.
אי דאיכא עומריין מאי למימרא?																									לא.
לא צריכא, דאית בה עומריין דצריכי לארעא. מהו דתימא: כיון דצריכי לארעא - כי גופה דארעא דמיון, קא משמע לך.																									לא.
מצא חמור ופרה וכו'.																									לא.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא גופה קשיא											⚡	לא.
מצא חמור ופרה רועין בדרך - אין זו אבידה	אמרת: [רישא]										⚡	לא.
רועין בדרך הוא דלא הוה אבידה, הא רצה בדרך ורועה בין הכרמים - הויה אבידה.											⚡	לא.
חמור וכליו הפוכים, ופרה רצה בין הכרמים - הרי זו אבידה	אימא סיפא:										⚡	לא.
רצה בין הכרמים הוא דהויה אבידה, הא רצה בדרך ורועה בין הכרמים - אין זו אבידה											⚡	לא.
יגיד עליו רעו, תנא רועה בדרך דלא הויה אבידה - והוא הדין לרועה בין הכרמים, תנא רצה בין הכרמים דהויה אבידה - והוא הדין לרצה בדרך.	אביי:										⚡	לא.
אי (איוב ל"ו) יגיד עליו רעו ליתני קילתא וכל שכן חמירתא: ליתני רצה בדרך דהויה אבידה - וכל שכן רצה בין הכרמים, ולתני רועה בין הכרמים דלא הויה אבידה - וכל שכן רועה בדרך.	אמר ליה רבא:										⚡	לא.
רצה ארצה לא קשיא - הא דאפה לגבי דברא, הא דאפה לגבי מתא. רועה ארועה נמי לא קשיא - כאן באבידת גופה, כאן באבידת קרקע. כי קתני רועה בדרך לא הויה אבידה הא רועה בין הכרמים הויה אבידה - באבידת קרקע, וכי קתני רצה בין הכרמים הויה אבידה הא רועה בין הכרמים לא הויה אבידה - באבידת גופה, דרצה בין הכרמים - מסקבא, ורועה בין הכרמים - לא מסקבא.	אלא אמר רבא:										⚡	לא.
ורועה בין הכרמים, נהי דלא מסקבא תיפוק ליה משום אבידת קרקע?											⚡	לא.
בדנכרי.											!	לא.
ותיפוק ליה משום אבידת גופה, דדלמא קטלו לה.											⚡	לא.
באתרא דמתרו והדר קטלי.											!	לא.
ודלמא אתרו בה?											⚡	לא.
אי אתרו בה ולא אודהרו בה - ודאי אבידה מדעת היא.											!	לא.
החזירה וברחה החזירה וברחה וכל.											■	לא.
אמר ליה ההוא מדרבנן אימא: השב - חדא זמנא, תשיבם - תרי זמני?											⚡	לא.
השב - אפילו מאה פעמים משמע.	אמר ליה: [רבא]										!	לא.
תשיבם אין לי אלא לביתו, לגינתו ולחורבתו מנין תלמוד לומר תשיבם - מכל מקום.	[רבא]										!	לא.
הכי דמי?											^	לא.
אי דמינטרא											!	לא.
פשיטא											⚡	לא.
אי דלא מינטרא											!	לא.
אמאי?											⚡	לא.
לעולם דמינטרא, והא קא משמע לן: דלא בעינן דעת בעלים. וכדרכי אלעזר											!	לא.
הכל צריכין דעת בעלים, חוץ מהשבת אבידה, שהתורה ריבתה השבות הרבה.	דאמר: [רבי אלעזר]										!	לא.
(דברים כ"ב) שלח תשלח אימא: שלח - חדא זמנא, תשלח - תרי זמני?											⚡	לא.
שלח אפילו מאה פעמים משמע	אמר ליה: [רבא]										!	לא.
תשלח - אין לי אלא לדבר הרשות, לדבר מצוה מנין תלמוד לומר תשלח, מכל מקום.	[רבא]										!	לא.
ואימא (ויקרא ט"ט) הוכח - חדא זמנא, תוכיח - תרי זמני?	ההוא מדרבנן לרבא:										⚡	לא.
הוכח - אפילו מאה פעמים משמע	אמר ליה: [רבא]										!	לא.
תוכיח - אין לי אלא הרב לתלמיד, תלמיד לרב מנין תלמוד לומר הוכח תוכיח, מכל מקום.	[רבא]										!	לא.

disputants- חולקים- statement- מימרא ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story key-מקרא:	challenge- קושיא- question- שאלה- תירוק- answer- ראייה- proof
---	--

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(שמות כ"ג) עזב תעזב עמו, אין לי אלא בעליו עמו, שאין בעליו עמו מנין תלמוד לומר עזב תעזב, מכל מקום.											■	◇
הקם תקום עמו אין לי אלא בעליו עמו שאין בעליו עמו מנין תלמוד לומר (דברים כ"ב) הקם תקום, מכל מקום.											■	◇
ולמה ליה למכתב פריקה ולמה ליה למכתב טעינה?										?		
צריכי, דאי כתב רחמנא פריקה - הוה אמינא: משום דאיכא צער בעלי חיים, ואיכא חסרון כיס. אבל טעינה, דלאו צער בעלי חיים איכא ולא חסרון כיס איכא - אימא לא. ואי אשמעינן טעינה - משום דבשכר, אבל פריקה דבחנם - אימא לא, צריכא.										!		◇
אף טעינה בחנם מאי איכא למימר?	ולרבי שמעון, דאמר:									?		◇
לרבי שמעון לא מסיימי קרא.										!		◇
למה לי למכתב הני תרתי, ולמה לי למכתב אבידה?										?		
צריכי, דאי כתב רחמנא הני תרתי - משום דצערא דמרה איתא, צערא דידה איתא. אבל אבידה, דצערא דמרה איתא וצערא דידה ליתא - אימא לא. ואי אשמעינן אבידה - משום דליתא למרה בהדה. אבל הני תרתי, דאיתא למרה בהדה - אימא לא, צריכא.										!		◇
(במדבר ל"ה) מות יומת המכה אין לי אלא במיתה הכתובה בו, מנין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו שאתה רשאי להמיתו בכל מיתה שאתה יכול להמיתו תלמוד לומר מות יומת, מכל מקום.											■	
(דברים י"ג) הכה תכה אין לי אלא בהכאה הכתובה בהן, מנין שאם אי אתה יכול להמיתו בהכאה הכתובה בהן, שאתה רשאי להכותן בכל הכאה שאתה יכול תלמוד לומר הכה תכה, מכל מקום.											■	
(דברים כ"ד) השב תשיב אין לי אלא שמשכנו ברשות בית דין, משכנו שלא ברשות בית דין מנין תלמוד לומר השב תשיב, מכל מקום.											■	
(שמות כ"ב) חבל תחבל, אין לי אלא שמשכנו ברשות, משכנו שלא ברשות מנין תלמוד לומר חבל תחבל, מכל מקום.											■	
והני תרי קראי למה לי?										?		
חד לכסות יום וחד לכסות לילה.										!		◇
(דברים ט"ו) פתח תפתח אין לי אלא לעניי עירך, לעניי עיר אחרת מנין תלמוד לומר פתח תפתח, מכל מקום.											■	◇
(דברים ט"ו) נתן נתן אין לי אלא מתנה מרובה, מתנה מועטת מנין ת"ל נתן נתן מ"מ											■	◇
(דברים ט"ו) העניק תעניק אין לי אלא שנתברך הבית בגללו מעניקין, לא נתברך הבית בגללו מנין תלמוד לומר העניק תעניק, מכל מקום.											■	◇
נתברך הבית בגללו - מעניקין לו, לא נתברך הבית בגללו - אין מעניקין	ולרבי אלעזר בן עזריה, דאמר:										■	◇
תעניק למה לי?											?	
דברה תורה כלשון בני אדם.										!		◇
(דברים ט"ו) העבט תעביטנו, אין לי אלא שאין לו ואינו רוצה להתפרנס - אמר רחמנא: תן לו דרך הלוואה. יש לו ואינו רוצה להתפרנס מנין תלמוד לומר תעביטנו, מכל מקום.											■	◇
יש לו ואינו רוצה להתפרנס - אין נוקקין לו	ולרבי שמעון, דאמר:										■	◇
תעביטנו למה לי?											?	
דברה תורה כלשון בני אדם.										!		◇
היה בטל מן הסלע לא יאמר לו תן לי סלע אלא נתן לו שכרו כפועל .											■	<
נתן לו שכרו כפועל בטל.	תנא:										■	◇
מאי כפועל בטל?											▲	
כפועל בטל של אותה מלאכה דבטל מינה.	אביי:										!	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
אם יש שם בית דין מתנה בפניהם.														◊
איסור ורב ספרא עבד עיסקא בהדי הדידי, אזל רב ספרא פלג ליה בלא דעתיה דאיסור באפי בי תרי. אתא לקמיה דרבה בר רב הונא.														◊
זיל אייתי תלתא דפלגת קמיהו, אי נמי תרי מגו תלתא, ואי נמי - תרי סהדי דפלגת באפי בי תלתא.	אמר ליה: [רבה בר רב הונא]													◊
מנא לך הא?	אמר ליה: [רב ספרא]													◊
אם יש בית דין - מתנה בפניהם, אין שם בית דין - בפני מי יתנה? שלו קודם.	אמר ליה: [רבה בר רב הונא] דתנן:													◊
מי דמיל? התם דמפיק ממונא מהאי ומותיב להאי - בעינן בית דין, אבל הכא דידיה שקלי, גילוי מילתא בעלמא הוא, בתרי סגי ליה.	אמר ליה: [רב ספרא]													◊
אלמנה מוכרת שלא בפני בית דין.	תדע, דתנן:													◊
ולאו מי אתמר עלה	אמר ליה אביי:													◊
אלמנה אינה צריכה בית דין של מומחין, אבל צריכה בית דין של הדיוטות.	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:													◊
מצאה ברפת - אין חייב בה, ברשות הרבים - חייב בה.														■
ואם היתה בבית הקברות - לא יטמא לה.														■
אם אמר לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר - לא ישמע לו.														■
פרק וטעון, פרק וטעון, אפילו ארבעה וחמישה פעמים - חייב, שנאמר (שמות כ"ג) עזב תעזב.														■
הלך וישב לו, ואמר: הואיל ועליך מצוה, אם רצונך לפרוק פרוק - פטור. שנאמר עמו.														■
אם היה זקן או חולה - חייב.														◊
מצוה מן התורה לפרוק, אבל לא לטעון.	[ת"ק]													◊
אף לטעון.	רבי שמעון													◊
אם היה עליו יתר על משאו - אין זקוק לו, שנאמר תחת משאו משאוי שיכול לעמוד בו.	רבי יוסי הגלילי:													■
רפת שאמרו אינה מתעה ואינה משמרת אינה מתעה - מדקתני אינו חייב בה, ואינה משמרת - מדאיצטריך למיתני אינו חייב בה, דאי סלקא דעתך משמרת - השתא משכח לה אבראי מעייל לה לגואי, משכח לה מגואי מבעיא אלא שמע מינה: אינה משמרת. - שמע מינה.	רבא:													◊
מצאה ברפת אינו חייב.														■
והוא שעומדת תוך לתחום.	רבי יצחק:													◊
מכלל דברשות הרבים, ואפילו בתוך התחום - נמי חייב.														◊
ברשות הרבים חייב בה	איכא דמתני לה אסיפא:													◊
והוא שעומדת חוץ לתחום.	רבי יצחק:													■
מכלל דברפת, אפילו עומדת חוץ לתחום - נמי אינו חייב בה.														◊
בבית הקברות לא יטמא לה.														■
מנין שאם אמר לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר שלא ישמע לו - שנאמר (ויקרא י"ט) איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו אני ה' - כולכם חייבין בכבודי.	תנו רבנן:													■
טעמא דכתב רחמנא את שבתותי תשמרו, הא לאו הכי - הוה אמינא: צייתא ליה. ואמאי? האי עשה והאי לא תעשה ועשה, ולא אתי עשה ודחי את לא תעשה ועשה														◊
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל והוקש כיבוד אב ואם לכבודו של מקום, שנאמר כאן (שמות כ') כבד את אביך ואת אמך, ונאמר להלן (משלי ג') כבד את ה' מהונך. הלכך לציית ליה - קא משמע לן דלא לשמע ליה.														!
מצוה מן התורה לפרוק אבל לא לטעון.														■

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי אבל לא לטעון?												▲	לב.
אילימא אבל לא לטעון כלל												!	לב.
מאי שנא פריקה - דכתיב עוב תעזב עמו, טעינה נמי, הכתיב (דברים כ"ב) הקם תקים עמו												ז	לב.
אלא: מצוה מן התורה לפרוק בחנם, ולא לטעון בחנם - אלא בשכר	[ת"ק]											◆ ■ !	לב.
אף לטעון בחנם.	רבי שמעון:											◆ ■ !	לב.
תנינא להא דתנו רבנן:												■	לב.
פריקה בחנם, טעינה בשכר.	[ת"ק]											◆ ■	לב.
זו וזו בחנם.	רבי שמעון:											◆ ■	לב.
מאי טעמייהו דרבנן?												▲	לב.
דאי סלקא דעתך כרבי שמעון - לכתוב רחמנא טעינה, ולא בעי פריקה, ואנא אמינא: ומה טעינה דלית בה צער בעלי חיים, וליכא חסרון כ"ס - חייב, פריקה דאית בה צער בעלי חיים וחסרון כ"ס - לא כל שכן? - אלא למאי הלכתא כתביה רחמנא? לומר לך: פריקה - בחנם, טעינה - בשכר.	[רבנן]											!	לב.
ורבי שמעון, מאי טעמא?												▲	לב.
משום דלא מסיימי קראי.	[רבי שמעון]											!	לב.
ורבנן												ז	לב.
אמאי לא מסיימי קראי? הכא כתיב רובץ תחת משאו, התם כתיב נופלין בדרך דרמו אינהו וטעונייהו באורחא משמע	[רבנן]											!	לב.
ורבי שמעון												ז	לב.
נופלין בדרך אינהו וטעונייהו עלוייהו משמע.	[רבי שמעון]											!	לב.
מדברי שניהם נלמד: צער בעלי חיים דאורייתא. ואפילו רבי שמעון לא קאמר אלא משום דלא מסיימי קראי, אבל מסיימי קראי - דרשינן קל וחומר, משום מאי - לאו משום צער בעלי חיים דרשינן?	רבי:											■	לב:
דלמא משום דאיכא חסרון כ"ס. והכי קאמר: ומה טעינה דלית בה חסרון כ"ס - חייב, פריקה דאית בה חסרון כ"ס - לא כל שכן?												ז	לב:
וטעינה אין בה חסרון כ"ס? מי לא עסקינן דאדהכי והכי בטיל משוקיה, אי נמי אתו גנבי ושקלי כל מה דאיכא בהדיה.												ז	לב:
תדע דצער בעלי חיים דאורייתא												■	לב:
אם היה עליו יתר על משאו - אין זקוק לו, שנאמר (שמות כ"ג) תחת משאו - משאוי שיכול לעמוד בו. הגלילי:	דקתני סיפא, רבי יוסי הגלילי:											■ ■	לב:
לא מכלל דתנא קמא סבר זקוק לו?												■	לב:
מאי טעמא - לאו משום דצער בעלי חיים דאורייתא?												■	לב:
דלמא בתחת משאו פליגי,												ז	לב:
דרשינן תחת משאו - משאוי שיכול לעמוד בו	דרכי יוסי סבר:											◆ ■ ז	לב:
לא דרשינן תחת משאו.	ורבנן סברי:											◆ ■ ז	לב:
תדע דצער בעלי חיים לאו דאורייתא,												■	לב:
הלך וישב לו, ואמר לו הואיל ועליך מצוה לפרוק - פרוק פטור, שנאמר עמו.	דקתני - רישא:											■ ■	לב:
ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא, מה לי איתיה למריה בהדיה, ומי לי כי ליתיה למריה בהדיה?												■	לב:
לעולם צער בעלי חיים דאורייתא, מי סברת פטור פטור לגמרי? ודלמא: פטור - בחנם, והייב - בשכר. והכי קאמר רחמנא: כי איתיה למריה בהדיה - עבד גביה בחנם, וכי ליתיה למריה בהדיה - עבד גביה בשכר, ולעולם צער בעלי חיים דאורייתא.												ז	לב:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא- key:	

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
(סימ"ן: בהמ"ת בהמ"ת אוה"ב שונ"א רבצ"ן)													ל
לימא מסייע ליה.													ל
בהמת נכרי מטפל בה כבהמת ישראל.													ל
אי אמרת בשלמא צער בעלי חיים דאורייתא - משום הכי מטפל בה כבהמת ישראל. אלא אי אמרת צער בעלי חיים לאו דאורייתא, אמאי מטפל בה כבהמת ישראל?													ל
התם משום איבה.													ל
הכי נמי מסתברא													ל
אם היתה טעונה יין נסך - אין זקוק לה.	דקתני:												ל
אי אמרת בשלמא לאו דאורייתא - משום הכי אין זקוק לה, אלא אי אמרת דאורייתא - אמאי אין זקוק לה?													ל
הכי קאמר: ולהטענה יין נסך - אין זקוק לה.													ל
בהמת נכרי ומשאוי ישראל - וחדלת.	תא שמע:												ל
ואי אמרת צער בעלי חיים דאורייתא, אמאי וחדלת? עזב תעזב מבעי ליה													ל
לעולם צער בעלי חיים דאורייתא, התם בטעינה.													ל
אי הכי, אימא סיפא:													ל
בהמת ישראל ומשאוי נכרי - עזב תעזב. ואי בטעינה, אמאי עזב תעזב?	[סיפא]												ל
משום צערא דישאלא.													ל
אי הכי אפילו רישא נמי													ל
רישא בחמר נכרי, סיפא בחמר ישראל.													ל
מאי פסקת?													ל
סתמא דמלתא, איניש בתר חמריה אזיל.													ל
והא וחדלת ועזב תעזב בפריקה הוא דכתיבי													ל
אלא הא מני - רבי יוסי הגלילי היא													ל
צער בעלי חיים לאו דאורייתא.	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]												ל
אוהב לפרוק ושונא לטעון - מצוה בשונא כדי לכוף את יצרו.	תא שמע:												ל
ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא, הא עדיף ליה													ל
אפילו הכי, כדי לכוף את יצרו עדיף.													ל
שונא שאמרו - שונא ישראל, ולא שונא נכרי.	תא שמע:												ל
אי אמרת צער בעלי חיים דאורייתא - מה לי שונא ישראל ומה לי שונא נכרי?													ל
מי סברת אשונא דקרא קאי? אשונא דמתניתא קאי.													ל
(שמות כ"ג) רבין - ולא רבצן, רבין - ולא עומד, תחת משאו - ולא מפורק, תחת משאו - משאוי שיכול לעמוד בו.	תא שמע:												ל
ואי אמרת צער בעלי חיים דאורייתא, מה לי רובץ ומה לי רבצן ומה לי עומד?													ל
הא מני - רבי יוסי הגלילי היא													ל
צער בעלי חיים דרבנן.	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]												ל
הכי נמי מסתברא													ל
תחת משאו - משאוי שיכול לעמוד בו	דקתני:												ל

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story מעשה-O</p>	<p>statement- מימרא- קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ראייה- proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בכא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא - רבי יוסי הגלילי, שמע מינה.												◊	לג.
ומי מצית מוקמת לה כרבי יוסי הגלילי?											⋈		לג.
תחת משאו - ולא מפורק.	והא קתני סיפא:											◊	לג.
מאי לא מפורק?											^		לג.
אילמא לא מפורק כלל											!		לג.
הא כתיב (דברים כ"ב) הקם תקים עמו.											⋈		לג.
אלא פשיטא: לא מפורק - בחנם, אלא בשכר.											!		לג.
מאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא - רבנן												◊	לג.
לעולם רבי יוסי הגלילי היא, ובטענה סבר לה כרבנן.											!		לג.
(שמות כ"ג) כי תראה יכול אפילו מרחוק - תלמוד לומר: כי תפגע. אי כי תפגע יכול פגיעה ממש - תלמוד לומר: כי תראה. ואיזו היא ראייה שיש בה פגיעה - שיערו חכמים אחד משבע ומחצה במיל, וזה הוא ריס.	תנו רבנן:											◊	לג.
ומדדה עמו עד פרסה.	תנא:											◊	לג.
ונוטל שכר.	רבה בר בר חנה:											◊	לג.
אבדתו ואבדת אביו - אבדתו קודמת												■	לג.
אבדתו ואבדת רבו - שלו קודם.												■	לג.
אבדת אביו ואבדת רבו - של רבו קודמת, שאביו הביאו לעולם הזה ורבו שלמדו חכמה מביאו לחיי העולם הבא. ואם אביו חכם - של אביו קודמת.												■	לג.
היה אביו ורבו נושאין משאוי - מניח את של רבו, ואחר כך מניח את של אביו.												■	לג.
היה אביו ורבו בבית השבי - פודה את רבו ואחר כך פודה את אביו. ואם אביו חכם - פודה את אביו ואחר כך פודה את רבו.												■	לג.
מנא הני מילי?												^	לג.
אמר קרא (דברים ט"ו) אפס כי לא יהיה בך אביון - שלך קודם לשל כל אדם.	רב יהודה אמר רב:											!	לג.
כל המקיים בעצמו כך - סוף בא לידי כך.	ואמר רב יהודה אמר רב:											■	לג.
היה אביו ורבו נושאין משאוי וכו'.												■	לג.
רבו שאמר - רבו שלמדו חכמה, ולא רבו שלמדו מקרא ומשנה, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											◊	לג.
כל שרוב חכמתו הימנו.	רבי יהודה:											◊	לג.
אפילו לא האיר עינו אלא במשנה אחת - זה הוא רבו.	רבי יוסי:											◊	לג.
כגון רב סחורה, דאסברן זוהמא ליסטרון.	רבא:											■	לג.
שמואל קרע מאניה עליה ההוא מרבנן דאסבריה אחד יורד לאמת השחי ואחד פותח כיון.	[שמואל]											■	לג.
תלמידי חכמים שבבבל עומדין זה מפני זה, וקורעין זה על זה. ולענין אבדה במקום אביו - אינן חוזרין אלא לרבו מובהק.	עולא:											■	לג.
תלמיד וצריך לו רבו מאי?	קבעי מיניה רב חסדא מרב הונא:											^	לג.
חסדא חסדא, לא צריכנא לך, את צריכת לי עד ארבעין שנין.	אמר ליה: [רב הונא]											!	לג.
איפקדי אהדדי ולא עיילי לגבי הדדי. יתיב רב חסדא ארבעין תעניתא משום דהלש דעמיה דרב הונא, יתיב רב הונא ארבעין תעניתא משום דחשדיה לרב חסדא.												○	לג.
הלכה כרבי יהודה	איתמר, רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן:											◊	לג.

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

כבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לג.
הלכה כרבי יוסי.	רב אחא בר רב הונא אמר רב ששת:												לג.
ומי אמר רבי יוחנן הכי?													לג.
הלכה כסתם משנה	והאמר רבי יוחנן:												לג.
רבו שלמדו חכמה	ותנן:												לג.
מאי חכמה - רוב חכמתו.													לג.
העוסקין במקרא - מדה ואינה מדה, במשנה - מדה ונוטלין עליה שכו, בתלמוד - אין לך מדה גדולה מזו, ולעולם הוי רץ למשנה יותר מן התלמוד.	תנו רבנן:												לג.
הא גופא קשיא, אמרת: בתלמוד אין לך מדה גדולה מזו, והדר אמרת: ולעולם הוי רץ למשנה יותר מן התלמוד													לג.
בימי רבי נשנית משנה זו, שבקו כולא עלמא מתניתין ואזלו בתר תלמודא.	רבי יוחנן:												לג:
ולעולם הוי רץ למשנה יותר מן התלמוד.	הדר דרש להו: [רבי]												לג:
מאי דרוש													לג:
מאי דכתיב (ישעיהו נ"ח) הגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתם. הגד לעמי פשעם - אלו תלמידי חכמים, ששגגות נעשות להם כזדונות. ולבית יעקב חטאתם - אלו עמי הארץ, שזדונות נעשות להם כשגגות.	כדריש רבי יהודה ברבי אלעאי:												לג:
הוי זהיר בתלמוד, ששגגת תלמוד עולה זדון.	והיינו דתנן, רבי יהודה:												לג:
מאי דכתיב (ישעיהו ס"ו) שמעו דבר ה' החרדים אל דברו - אלו תלמידי חכמים, אמרו אחיכם - אלו בעלי מקרא, שונאיכם - אלו בעלי משנה, מגדיכם - אלו עמי הארץ. שמא תאמר פסק סברם ובטל סיכומם - תלמוד לומר ונראה בשמחתכם. שמא תאמר ישראל יבושו - תלמוד לומר והם יבושו ונכרים יבושו וישראל ישמחו.	דרש רבי יהודה ברבי אלעאי:												לג:
הדרן עלך אלו מציאות.													